XXXV. ÉVFOLYAM, 11. SZÁM Ára: 2,80 Ft 1979. MÁRCIUS 15.

Ludas Matyi

Tót Gyula rajza

PLAKÁTTERV

mondjuk a magunkét

Étkezés-tagoltan

Szeretnék óvatosan fogalmazni, meg ne bántsak valakit.

Nem vagyok semmi jónak az elrontója. Utazzanak a magyar szakácsok, pincérek külországokba, ha módjuk van rá...

Ambátor... A honfiúi büszkeség és a fogyasztó keserűsége keveredett bennem, amikor szeretett hétfői lapunkból hírét vettem, hogy az Utasellátó dolgozói bérmunkát folytatnak idegen földeken, illetve sineken. Olyan vonatokon, mint a nyugat-berlini Vindobona, a Spree-Alpen expressz, vagy a Hoek-van Holland.

Hátrahoekoeltem. Mennyi remek szakácsa lehet az Utasellátónak! Telik belőle a művelt nyugatra is. És ez jó dolog. De vajon a külföldi vasúttársaságok honnan neszelték meg, hogy a mi vonatszakácsaink mesterei a szakmájuknak? Csak nem étkeztek inkognitóban a magyar vonatokon? Csak nem ott kóstolták meg a brassói aprópecsenyét? Ettek-é csontlevest? Ettek-é fasírtot? Vagy tán a magyar büfékocsiban élvezték a rántott húsos szendvicset? Netán a kosaras ember feketekávéjából kerültek eufóriás állapotba?

Nem tudom, hogyan történt. Bizton akadnak rosszmájú honfitársak, akik hajlamosak azt gondolni, hogy a magyar szakács olcsóbb bérért dolgozik, mint a nyugat-európai. Erről szó sem lehet, mi nem hagyjuk kizsákmányolni drága véreinket! Másfelől, mintha olyasmiket olvastam volna, hogy idehaza nagy a hiány szakácsbanpincérben. No lám, akkor minek küldenék őket külföldre?!

Sejtem már, minek. Reklámnak. Idézem a riport elejét. „Kérjük kedves utasainkat, hogy lassan, tagoltan beszéljenek, mert szerelvényünkön magyar konyha van, magyar személyzettel" – írja a szerző, majd így folytatja: – „A nyugat-európai vasútvonalakon közlekedő expresszvonatokon elhangzó utasítás egy kicsit reklám is..."

Mármost elképzelem, hogy utazom a budapest–debreceni vonalon, megszólal a hangosanbeszélő, hogy lassan, tagoltan beszéljek, mert a vonaton bolgár konyha működik. Nem hinném, hogy én arra fogok gondolni: na, akkor a bolgár konyha biztos jó; inkább arra, a bolgár nyelvtanítás biztos rossz. Ha egyszer csak tagoltan szabad beszélni a jelenlétükben.

El tudok éppen képzelni másfajta hírverést is. Ha rámutatok az étlapon a kívánt ételre, majd a pincér – legyen bár süketnéma – szépen szervírozza az ételt, amely friss, meleg és ízletes és nem is számol érte többet, mint ami az étlapon van – ez se rossz reklám.

Még idehaza sem.

Novobáczky Sándor

A kispalack kiugrált az illegalitásból...

Meddig tart egy rendelet szavatossága. Ez a kérdés jutott az eszembe, természetesen kizárólag egyetlen rendelet kapcsán, amikor a picike rumospalack a szemembe vigyorgott. És nem is egyedül volt: több tucat társával, köztük barackokkal, cseresznyékkel, Hubertusokkal olyan hivalkodva állt a polcon, mint aki gúnyosan azt kérdi: te tényleg azt hitted, hogy sokáig illegalitásban maradunk? Ezeket a féldecis palackokat a szeszértékesítés korlatozásáról hozott – ismertebb nevén: „9 órás" – rendelet törvényen kívül helyezte. A Magyar Közlöny 1977. december 20-i számában kihirdetett rendelet 2. paragrafusának 6. pontja szerint „féldecis és decis palackokban szeszes ital nem értékesíthető". A 23. paragrafus 3. pontja pedig kimondja: „A 2. paragrafus 6. pontjában meghatározott palackozású szeszes ital értékesítését 1978. június 30. napjáig kell megszüntetni." Azért igyekeztem ennyire precízen idézni a rendeletet, mert úgy gondoltam, hogy legalább a visszaidézése legyen precíz, ha már a végrehajtása nem az.

Tény, hogy tavaly június végére a kispalackok eltűntek a legtöbb üzletből. Egy rádióriporternek akkor úgy nyilatkoztak a megkérdezett boltvezetők, hogy a megmaradt kispalackokat visszaszállítják a központba, ahol a tervek szerint megsemmisítik azokat, illetve kisebb részüket díszdobozba invitálják, mert egyszerre öt-hat darabot díszdobozban, vagyis drágábban, továbbra is szabad árusítani.

És most újra megjelentek a féldecisek. Szegény kis palackok, még az áremelésből is kimaradtak, mert az már törvényen kívül helyezésük után zajlott le. Így most egységáruk van, azonos pénzért árulják a kis rumot, a kis konyakot, a kis cseresznyét. De az a lényeg, hogy árulják, holott – legjobb tudomásom szerint – a rendeletet nem érvénytelenítették.

A tisztelt szesztestvér, aki még nem találkozott újra a kispalackokkal, persze, most szeretné tudni, hol láttam az illegális, [illegible] legális kispalackokat. Csak annyit mondhatok erre, hogy [illegible] Címeket nem sorolhatok, mert a többször emlegetett [illegible]delet ertelmében mindenfajta alkoholpropaganda is tilos. És én [illegible]szteletben tartom a rendeletet. Így, aki az útbaeső üzletekben [illegible]m talál féldecist, vegye továbbra is nyugodtan a kétdecist, legalább ő is tiszteletben tartja a rendeletet.

Földi Iván

A glosszaíró tündöklése és nyomorúsága

Mily boldogító érzés tudni azt, hogy amit leírunk nem vész a lila semmibe, hanem visszhangot kelt az olvasó lelkében, s felindulnak testvéri tollak a válaszírásra...

Nemrégiben arról írtam, hogy Pesten a virág indokolatlanul és aránytalanul drága, külleme megviselt, választéka szegényes. Megint máskor arról írtam, hogy az idejekorán előfizetett lapok milyen idejekésőn jutnak el hozzám.

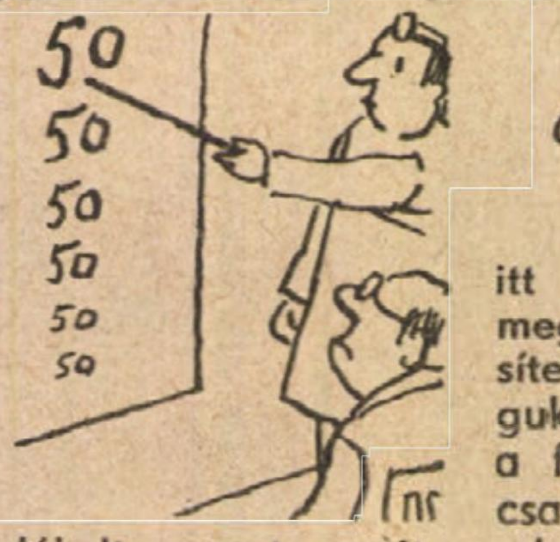
Kaptam tegnap egy négyoldalas levelet Hódmezővásárhelyről. Kedvesen kioktat benne K. F.-né, maga is virágkereskedő: ha tudnám, milyen vesződséges dolog a virágtermelés, a palánták pikírozása, a rózsa tüskölése, ha tudnám, hány kézen megy keresztül az a szegfű, amíg eljut hozzám (bizonyára azért olyan tépett, meggyötört szegény), jobban meggondolnám, mit írok. És ad egy jó tanácsot is: nőnapra ne vegyek virágot, vegyek inkább tíz deka savanyúcukrot, az is megteszi. Kevesebbe kerül, nem kell sorbaállni érte és mindig friss... Köszönöm a jó tanácsot, éppen most akartam írni arról, hogy édességből egyre szűkül a választék, nincsenek új ízek és formák, s különösen az olcsóbb, keresettebb termékek eltűntek a pultokról. De nem teszem szóvá, isten ments, kell az nekem, hogy valaki kioktasson arról, milyen sok munkával, fáradsággal jár, míg a savanyúcukor megsavanyodik?!

Salgótarjánból K. I. viszont arról tudósít, hogy ő pontosan megkapja az előfizetett Ludast és Rakétát, ezzel szemben banánt nem lehet kapni Tarjánban. És még azt is írja kedves olvasóm, akinek a nevét sem hallottam eddig, hogy a szerkesztőségbe írt levelét elplagizáltam és a saját nevem alatt jelentettem meg, de ezzel se állok egyedül, mert a rádióhoz küldött leveléből is született műsor valakinek a „jóvoltából"... Kedves, ismeretlen K. I., legalább anynyit higgyen el nekem: a banánügyben vétlen vagyok...

Még csak annyit: a virág továbbra is drága és az újságok azóta sem érkeznek pontosan.

Radványi Barna

Ami van kiírva?

Dúlt és felháborodott levelet kaptam. Hát, itt tartunk kérem szépen! Az ember esze megáll. A szemérmetlenség teteje. Törvényesített borravaló. Hogy nem szégyellik magukat! Most már nemcsak a vendéglőben, a fodrásznál, a taxiban. Mindenütt. Menjek csak ki a helyszínre és olvassam el a mellékelt verset, amit a levélíró méltó felháborodásában alkotott:

Az ember a tisztességért hiába harcol,
amikor a korrupció már nyíltan sarcol.

A versnek hatszáznegyven strófáját most nem idézem, csak azt, ami a dühöt kiváltotta. „A fogtechnikai vállalat javító részlegében, ahová foghúzás után, szájsebészeti beavatkozások után, törött protézisekkel, szegény, öreg beteg emberek járnak, egymás alatt a következő két táblát láttam:

MŰFOGSOR JAVÍTÁSI IDEJE 3–4 ÓRA!

És alatta, piros betűkkel:

VÁRAKOZÁSI IDŐ ÖTVEN FORINTÉRT MEGVÁLTHATÓ!"

Hát, ennek valóban utána kell nézni. Elrohantam a helyszínre, a Báthori utcába, ahol is a következőket állapítottam meg. A fogtechnikai vállalat helyisége rendkívül silány, szűk, zsúfolt. Gondolom, azoknak is, akik ott dolgoznak, és szemmel láthatóan azoknak is, akik javításra várakoznak. Szélben, esőben, porban, fagyban, hőségben a betegeknek gyakran az utcán kell várakozniuk, amíg egyáltalán átadhatják a megjavítandó műfogsort. (Ezután következik a további pár óra várakozási idő. De hol? Az utcán egyetlen pad, vagy szék sincs, a belső váróhelyiségben pedig a várakozóknak csak töredéke fér el).

De hát, most nem ezt akartam megnézni, hanem a táblákat.

Hát, kérem szépen.

Az van kiírva, hogy

MŰFOGSOR JAVÍTÁSI IDEJE 3–4 ÓRA.

És alatta:

JAVÍTÁS, MUNKALAP NÉLKÜL, ÖTVEN FORINT.

Vagyis szó sincs soronkívüliségről, a várakozási idő megváltásáról, korrupcióról, borravalóról, protekcióról. Az van kiírva, ami nagyon helyes, rendes és törvényes, hogy ha valakinek nincs esztéka beutalása, de eltörött a műfogsora, gyors javítást kér, azt igen olcsón, ötven forintért, munkalap nélkül is elvégzik...

Mindebből az a tanulság, drága barátaim, hogy nem figyelünk oda. A kedves levélíró ránézett a táblára, megállapította, hogy valami ötven forint, már dühbe jött, felháborodott, kombinált, felizgatta magát, ártott a szívének, tüdejének, vérnyomásának, vesséjének, költségbe verte magát, bélyeget vett, borítékot, elkeseredett költeményt alkotott, elfáradt a postára, mert feltételezte, hogy amit kiírnak, az csak valami rossz lehet. Ha pedig nem értette meg a táblát, nem kért magyarázatot, hanem panaszkodni kezdett és tiltakozni.

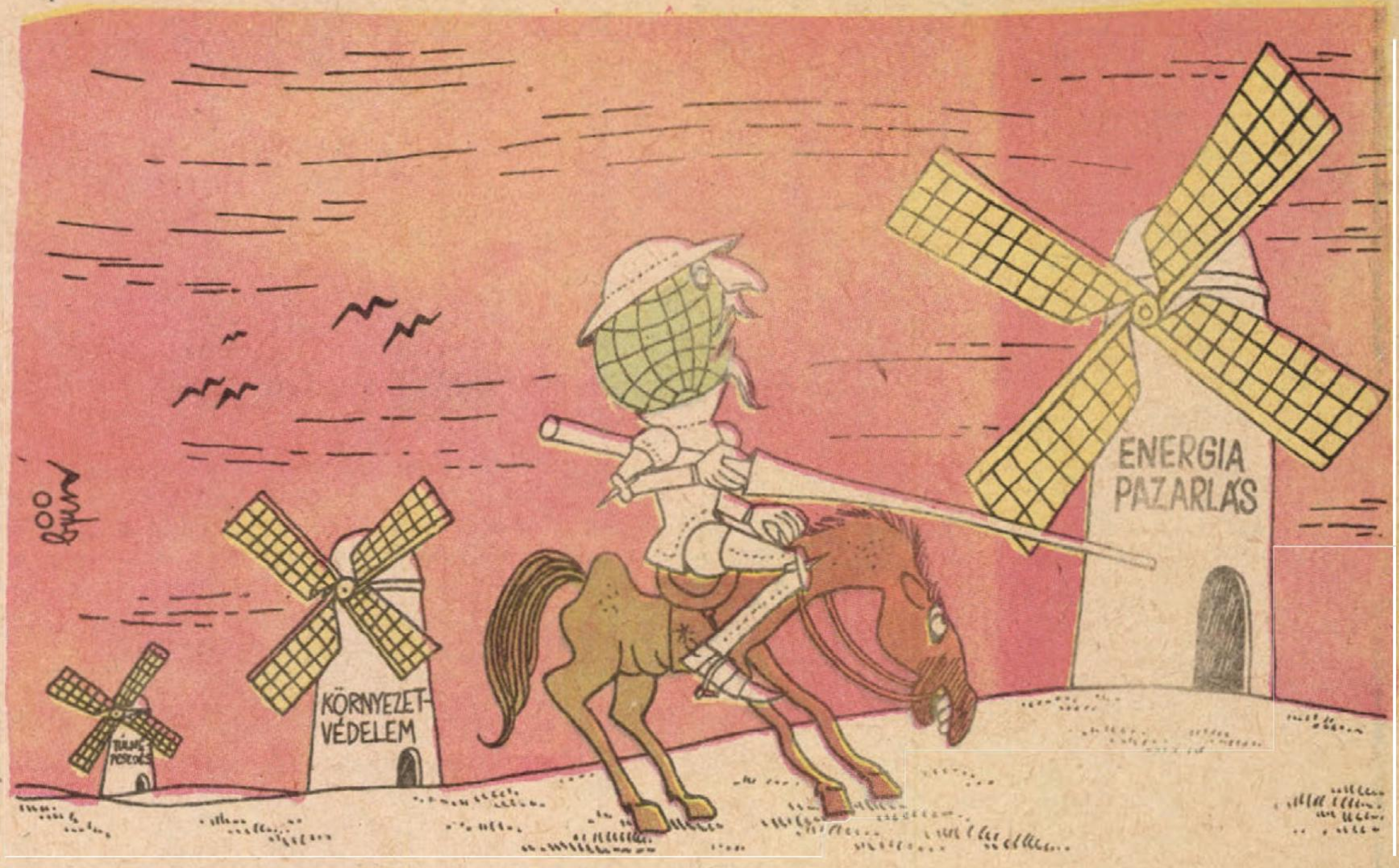
Írni már tudunk, olvasni még nem.

Fehér Klára

– Nem volna jobb fedett pályán?!

A LEGÚJABB SZÉLMALOM

KÓBOROLTAK

Egy újsághírben olvastam: a múlt évben 5335 kóbor kutyát, 5756 elvadult macskát és 1568 rókát lőttek ki a Pest megyei vadászok. Megfigyelték, mármint a vadászok, hogy sokan a fővárosból is a környező erdőkbe viszik a megunt, elöregedett ebeket és szabadjára engedik őket.

Eddig az újsághír. Olvasás közben azon tűnődtem: milyen lehet egy kutyavadászat? Még sohasem vadásztam se kutyusra, se cicára. Még nem lőttem ki egyet sem.

Valahogy így képzelem a vadászatot. Hajnalban összegyűlnek a vadászok, isznak egy kis papramorgót, aztán a fővadász megfújja a kürtöt. Indulás! Be az erdőbe, ahol ezer veszély leselkedik rájuk: kínai palotakutyák, törpe rattlerek és elöregedett tacskók.

A hajnali erdő csodaszép. A napfény még nem melegít, de már aranysárga mézként rácsurog a fákra, a zöld levelekre.

S a vadászok mennek, kezükben a fegyverrel, óvatosan, csendben, figyelve a tájat, a fák közötti tisztásokat, az erdőt keresztül szelő, kiszáradt patakmedret. Figyelik, hogy nem rezzen-e a bokor? Mert akkor vagy madárka szállott rája vagy kutya búvik meg alatta. Talán egy megunt, elöregedett, kidobott boxer.

Mennek a vadászok és akkor valaki felkiált:

— Ott! Ott!

Az ösvényen egy sovány, kóbor kutya áll. Életuntan nézi a vadászokat. Bumm! A lövés talált. Nemsokára még egy lövés hallatszik. Valaki egy cicára bukkant. Hiába, ez a vadászszerencse. Van, aki órákig járja az erdőt és még egy korcs ebet sem talál.

Az erdő megmozdul a lövések hallatán. Madarak repdesnek csapatostul a magasba, nyulak rohannak a magas fűben. Nem rájuk vadásznak, de biztos, ami biztos. A nyulak nem tudják, hogy a fővárosból a környező erdőkbe viszik a beteg, fáradt, öreg ebeket. Nem olvasnak újságot. A mókusok is idegesek. Mi ez a lövöldözés?

— Nyugalom — mondja egy öreg mókus. — Mindenki őrizze meg a nyugalmát! — Aztán felrohan egy öreg tölgyfa legmagasabb ágára.

— Mit látsz? — kérdi tőle egy harkály.

— Vadászokat.

— Jézusmáriaszentlélek.

— Csak semmi pánik! Az egyik vadász épp most emeli fel a fegyverét. Szakember lehet, mert nem remeg a keze és tud várni. Nem kapkodja el a dolgot. Most feltűnik egy hosszúfülű cockerspániel.

— A spániel az madár? — kérdi az egyik hülye mókus.

— Nem. Kutya. Farkcsóválva elindul a vadász felé. Az nem mozdul a helyéről. Úgy látszik nem ismeri a félelmet.

— Akkor ez a Zrínyi Miklós lehet. Ő a vadkantól sem félt — mondja egy okos mókus, aki esti iskolába járt.

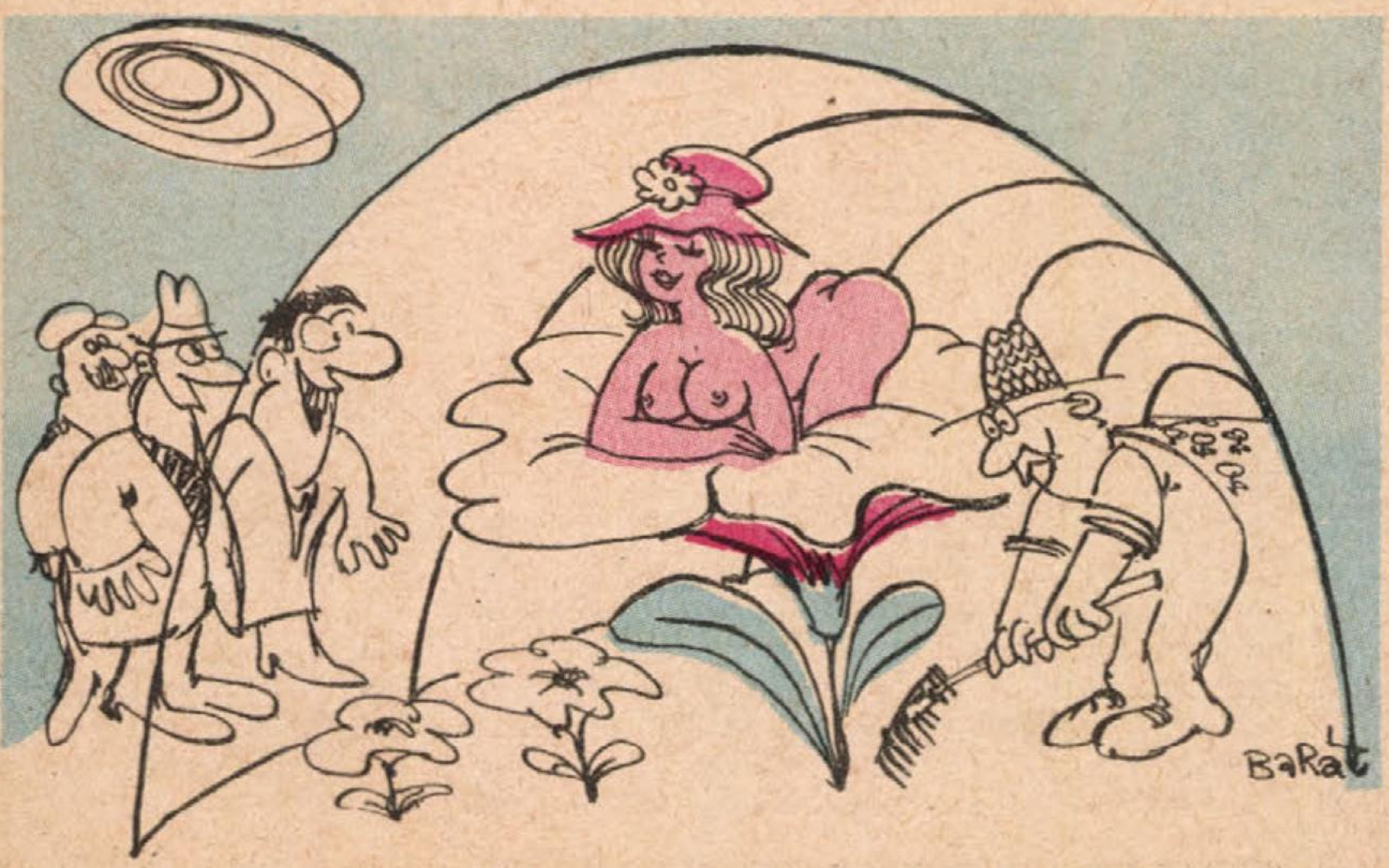
Bumm! Telitalálat. A vadász elégedetten felsóhajt, aztán megtörli a verítékező homlokát. Jó napja van. Segített Diána, a vadászat istennője.

*

Egyszer láttam a tévéhíradóban, hogyan fogják be hálóval a nyulakat. Nagyon érdekes látvány. A nyuszi rohan, aztán fennakad egy hálón, belegabalyodik és már nincs menekvés. Nem kellene ilyen befogó hálókat felállítani azoknak, akik szabadjára engedik a megunt, öreg kutyákat, macskákat? Érdekes látvány lenne. Megnézném a tévéhíradóban.

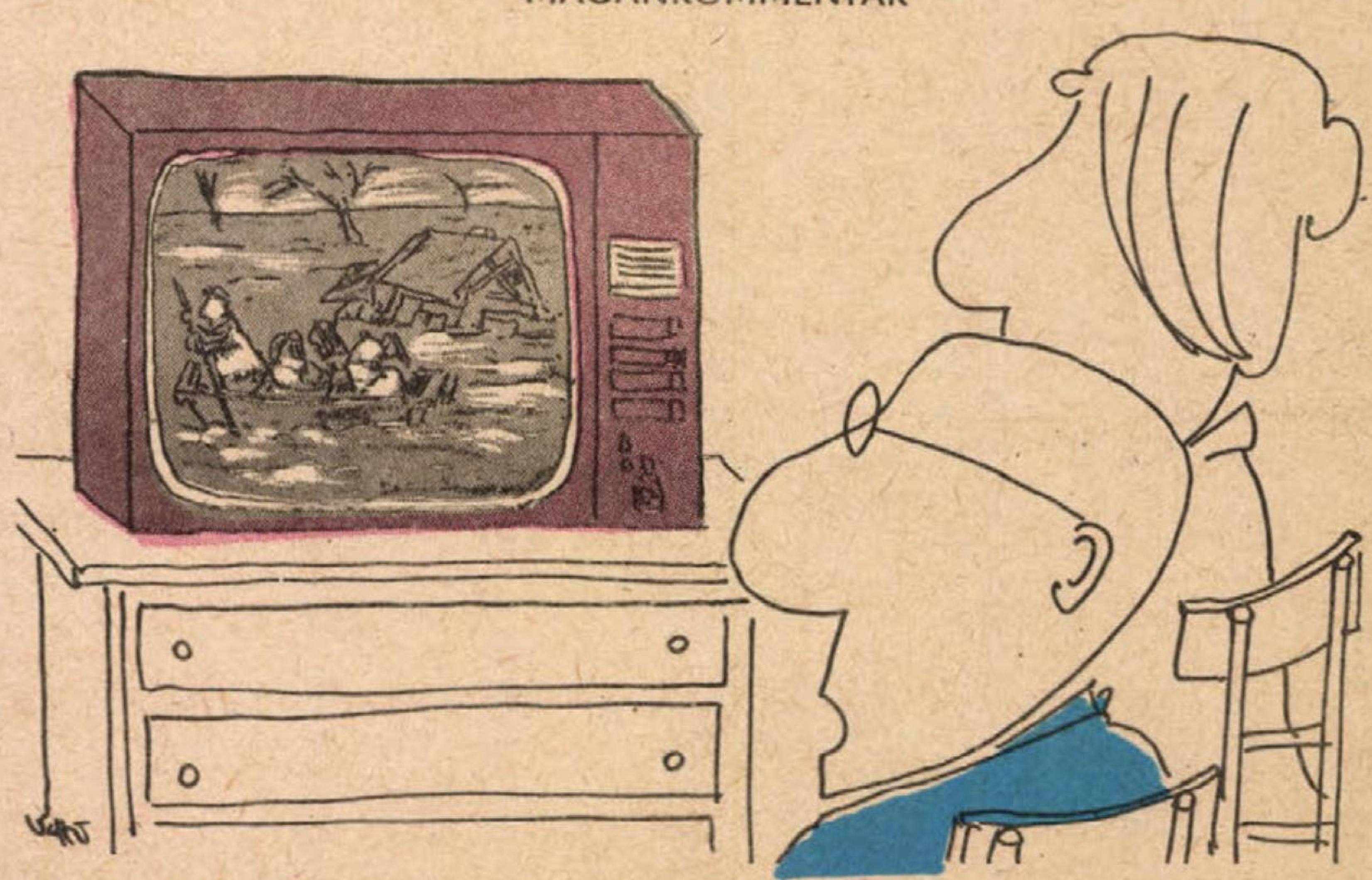
Mikes György

KERTBARÁTOK KÖRE

– Az öreg minden tavaszra kinevel valami új fajtát.

MAGÁNKOMMENTÁR

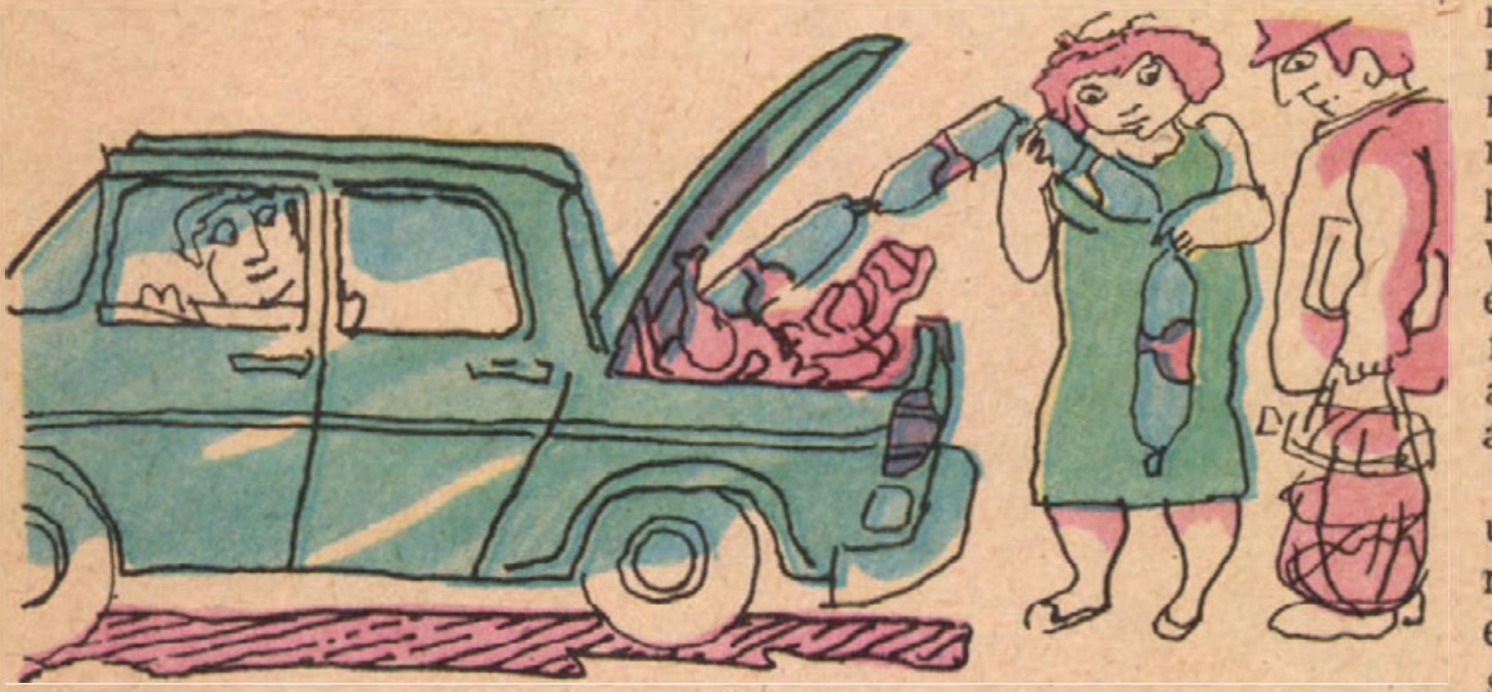

– Ez külföldi árvíz, ettől talán nem áznak be a pesti telefonok.

Levélváltás a turistahúsról

Kedves Szerkesztő úr!

A most életbelépett új deviza- és vámrendelkezések szerint amennyivel felemelték a turistadollár árát, annyival magasabb összegért vásárolhat a tőkésországba utazó egyéni turistadollárt, vagy más konvertibilis valutát. Vagyis az eddigi 4 ezer forint helyett 4 ezer ötszázért. Azt pedig különösen előnyösnek tartom, hogy ezen felül 1500 forintért még többletvalutát is vásárolhat 40 százalékos felárral. Megéri! Májusban én már így utazom. Nem értem azonban, hogy miért csak 3 napra való élelmiszert vihetek magammal, amiben

húsipari termék — a rendelkezések szerint —, csak 1 kg lehet, ezenbelül fajtánként háromféle? Hogyan kell ezt érteni?

Kedves Olvasónk!

Legegyszerűbb, ha turistahúsnak érti. Ha az állam a devizális nehézségek ellenére, a többletvalutával együtt több valutát ad, mint eddig, akkor *egyszer* már ellátta valutával az ő turistáját, aki 10—14 napot szerényen külföldön tölthet. Körülnéz, lát, élvezi a számára ismeretlen régit és újat, majd élményekkel gazdagodva hazatér és nyilván rájön: minden nagyon szép, minden nagyon jó ott, de a legjobb itthon. Mint ahogy erre eddig is számos példa volt már.

Ilyen turistaútra azonban *kétszeresen* nem tudja ellátni a magyar állam valutával az ő turistáját. Ha pedig nem korlátozná az egyéni turistautasok élelmiszer-kivitelét, akkor esetleg csupa exportképes élelmiszerrel dupla devizaellátmányban részesítené őket. Ezt egyelőre nem engedheti meg magának a népgazdaságunk. Azt viszont én megengedhetem magamnak, hogy egyszerű példával igyekezzem meggyőzni önt a turistahús népgazdasági fontosságáról.

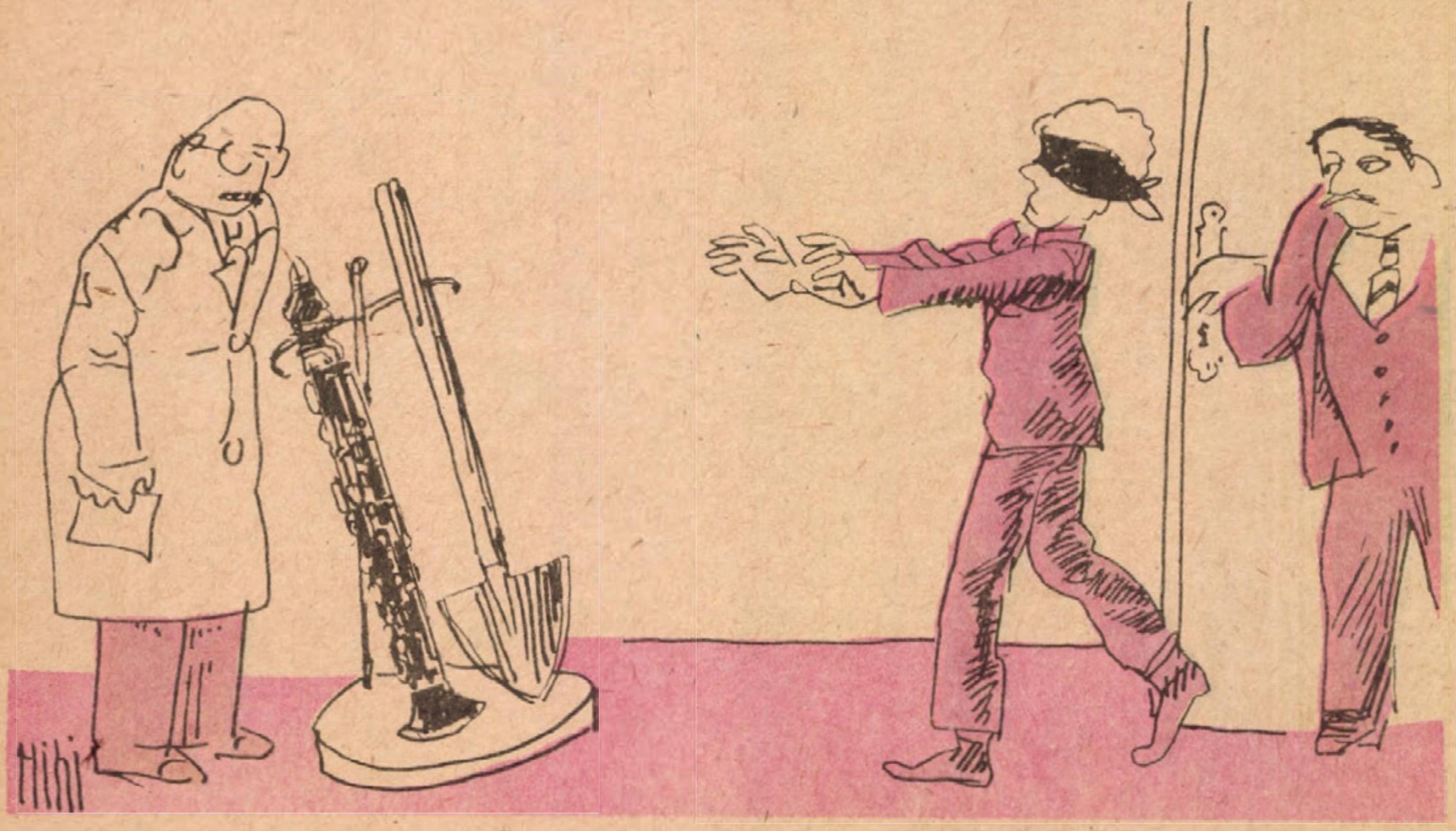
Két házaspár ismerősöm, egyéni turistaként januárban Nyugaton járt. Mind a négyen megkapták az őket személy szerint megillető dollárt, a kocsihoz is a benzinvalutát. Feltankolták a kocsit is, meg a csomagtartót is. A 170 forintos téliszalámiból például annyit, hogy a kézihűtőszekrényben gondosan elhelyezett rövidkarajjal, bontott csirkével, és mirelitválasztékkal együtt kint bőségben élhettek. Olajat, szalonnát, tojást és a különböző szárított zöldségféléket nem is számítom és figyelmen kívül hagyom a Budapestről magukkal vitt tartósított kenyeret, ami kint ugyebár drága, és a villanyfőzőt is csupán precizitásom igazolására említem. Az jó ha van, lehet rajta sütni-főzni kis bérelt szobában, fizetővendégként is.

Csak azért ismertetem ilyen részletesen a körülményeket, mert ismerőseim 11 nap után idehaza azzal dicsekedtek, hogy élelmiszerre egyetlen centet sem költöttek, csupán mindenhol, a város szélén, de a központhoz mégis közel, kellett kifizetniük némi valutát, mert a pesti fizetővendég-szolgálatot ugyebár mégsem vihették magukkal a kocsiban. Reggeltől estig járták az üzleteket, áruházakat és minden olyan holmit megvásároltak, ami ott olcsóbb, mint nálunk. Elég jól felöltözködtek, de egyetlen múzeumban sem voltak, és például nem nézték meg néhai apostoli királyunk I. Ferenc József puritán vaságyát sem a bécsi Schönbrunnban, minthogy efféle dolgoknak még csak a közelébe sem mentek. Szóval: jól sikerült minden, csak mostanában panaszkodnak azon keseregve, hogy miért nem előbb égett le a Gerngross áruház; féláron vásárolhattak volna a tűzből kimentett, olcsó árukból.

Ebből az egyszerű példából ugyebár meg tetszik érteni, mennyire fontos az élelmiszer egyéni kivitelének korlátozása: a két házaspár *egyszer* kézhez kapta a valutát; *másodszor* kivitte azt az élelmiszert, amit az állam exportálhatott volna; *harmadszor* vámmentesen behozta azt az árut, amit a magyar kereskedelem, kellő haszonnal importálhatott volna. Tessék még arra is gondolni, hogy az export-import állami feladat, és a turistahús is a hatáskörébe tartozik. Különben is: az ön élelmiszereit jó étvággyal elfogyasztja kies hazánkba látogató turista és azzal a valutával fizet, amit ön a turistáskodásra a Magyar Nemzeti Banktól kap. Közben ön ugyancsak jó étvággyal elfogyaszthatja az ő fejadagját Párizsban, Londonban, esetleg a Kanári-szigeteken. Az se rossz!

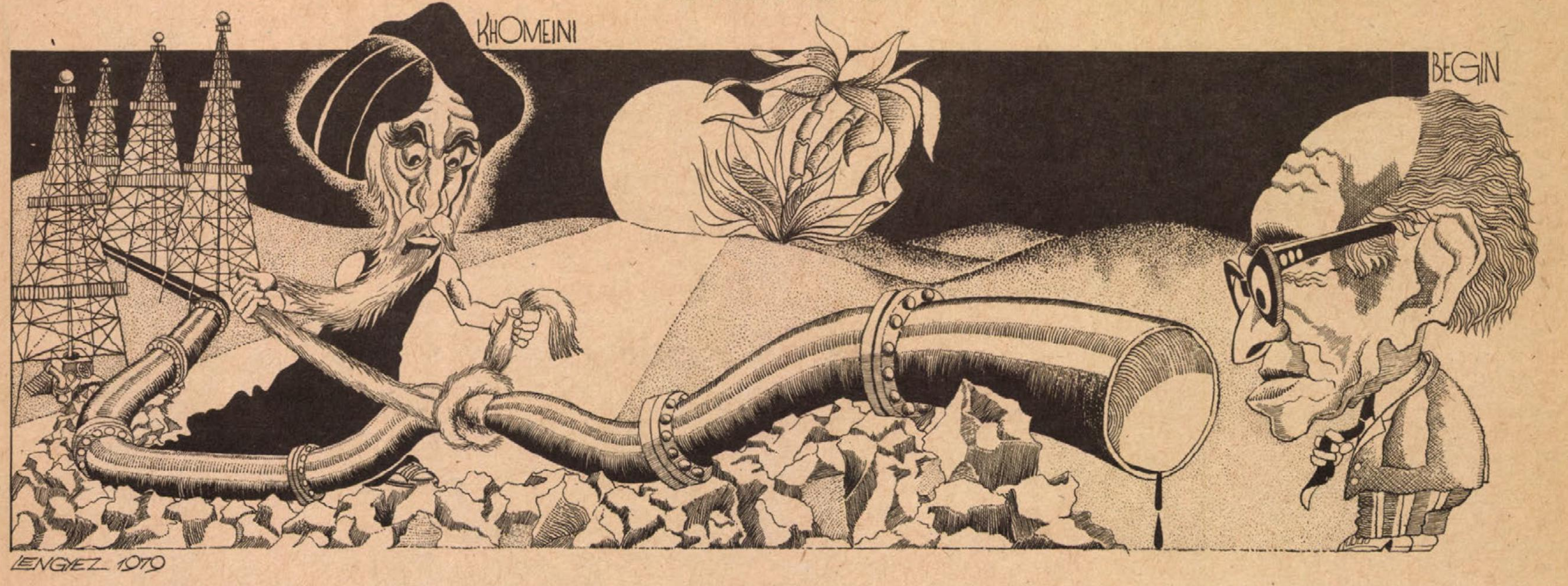
Földes György

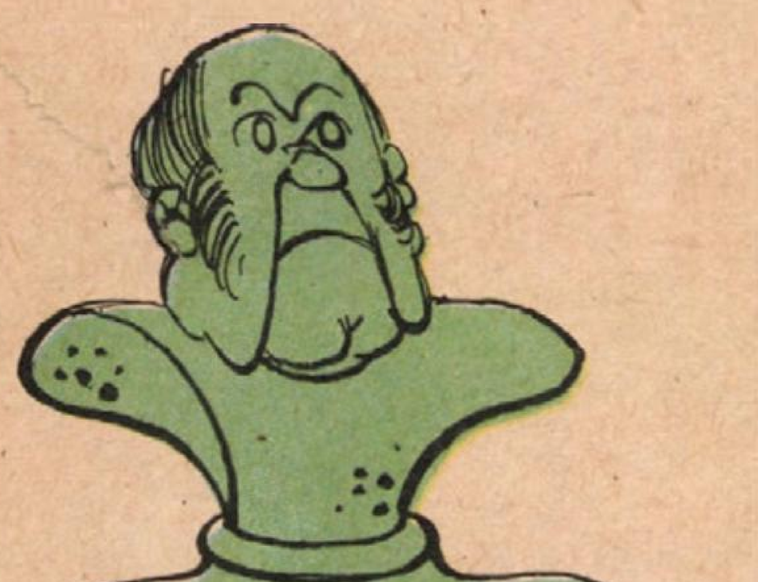
EGYSZERŰSÍTETT PÁLYAVÁLASZTÁS

AZ UTOLSÓ CSEPPEK

KEGYELET

— Márpedig Cservonyec Jakab szobrát igenis fel kell állítani — mondta a tanácselnök.

— Tudja isten — tűnődött el a kulturális osztály. — Nem volt Cservonyec Jakab olyan nagy költő.

— Tévedsz Gyula — csapott az asztalra a tanácselnök. — Cservonyec Jakab a legnagyobb költő volt.

— A világon?

— Nem. Itt, Kurtakiskenden.

— Amellett szenvedett is a hazáért — mondta a helyismeret, aki rég nyugdíjas volt és ettől egy kicsit történész is egyben. — Mint tudjuk, Kufstein rabjaként fejezte be nemes életét.

— A szesz rabjaként, Jenő — helyesbített a gimnázium igazgatója, aki fúrta a nyugdíjast. — Látleletekkel tudom igazolni, hogy a mértéktelen alkoholfogyasztás vitte sírba.

— Arra is ott szokott rá! — kiáltotta a helyismeret. — Amellett a személyi kultusz is üldözte.

— Mindent összekeversz, Jenő — kínlódott a gimnázium igazgatója. — A személyi kultusz az ötvenes évekre esett. Cservonyec Jakab egy évszázaddal előbb élt.

— Na és? — rikácsolt a helyismeret. — Akkor nem volt személyi kultusz? I. Ferenc József talán a kollektív vezetés élharcosa volt? A nép legjobbjaival járt kivonulni május elsején?

— Egy szó, mint száz — mondta a tanácselnök —, Cservonyec Jakab szobrát igenis fel kell állítani Kurtakiskend főterén. Költőnk egy sorával még a halhatatlanságra is méltó. „Ismert profilom hát így őrzi napjait — Hajóélként szeli az idő habjait".

— Ez két sor — mondta a kulturális osztály, aki fúrta az elnököt.

— Antul inkább! — rikkant az elnök. — Szobrot Cservonyecnak.

— Na és miből legyen az a szobor? — kérdezte a pénzügy, maga is kellemetlen ember volt.

— Természetesen márványból.

— Hárommillió!

— Ööö... úgy értem bronzból.

— Akkor négymillió.

— Izé... tulajdonképpen öntött műkőből is lehetne.

— Az temetői hangulatot áraszt. És még mindig ötszázezer.

— Alumínium?

— Elfújja a szél.

— Voltaképpen agyagszobrot is állíthatnánk.

— Esőben megfolyósodik.

— És, ha fából faragnánk?

— Az asszonyok elhordanák. Szilvalekvárfőzéskor. Katlan alá.

— Béni, bizonyára elkerülte a figyelmedet, hogy Kurtakiskenden egy árva katlan nem található több. Az asszonyok rég gázon főznek, s a szilvalekvárt a szupermarketben vásárolják.

— A fát akkor is elhordják. Nem tehetnek róla. Ősi magyar reflex Turáni átok.

— Hát akkor...?

— Hát akkor...?

— Na, idefigyeljetek — mondta a MÉH-telep vezetője. — Harminc éve ott rozsdásodik nálam az öreg Kurtay Kende gróf vasszobra. Lesmirglizhetitek és egy kishordó pálinkáért elvihetitek.

Az értekezlet felhorkant.

— Amaz grófi lator szobrát állítsuk fel egy haladó költőé helyett? Aki ráadásul a mi kutyánk kölyke? Béla, te megőrültél.

— Szobor, szobor — mondta a MÉH-telep vezetője. — Senkinek sem kell tudnia, hogy eredetileg grófnak öntötték. Annak a szobornak aztán édesmindegy, mit írunk a talapzatára. Ezek a tizennyolcadik századbéliek amúgy is mind hasonlítanak egymásra.

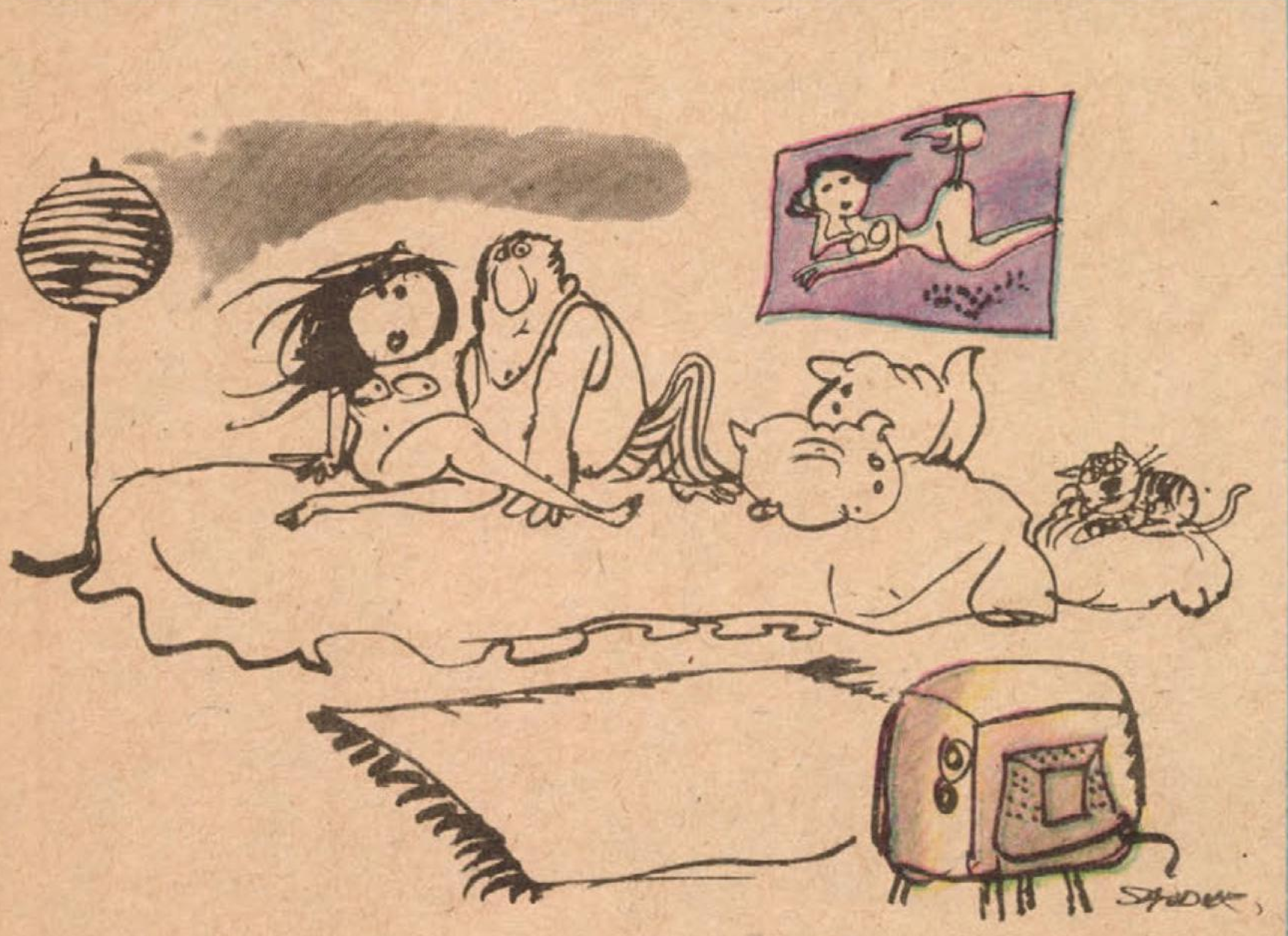
— Pardon, pardon — mondta a gimnázium igazgatója, aki a MÉH-telep vezetőjét is fúrta. — Cservonyec Jakab a tizenkilencedik században született, Kurtay Kende meg a tizenhetedikben.

— Oké — mondta a MÉH-telep vezetője. — Vedd a középarányost, kijön a tizennyolc. Aztán, ha akármelyikük tiltakozik, majd kap egy goromba levelet a panaszirodától.

És a bulldogpofájú Kurtay Kende gróf vasszobra ott áll most Kurtakiskend főterén. Hátulra egy idézetet véstek. „Ismert profilom hát így őrzi napjait — Hajóélként szeli az idő habjait".

Elöl meg nagy, arany betűkkel ez áll: „Cservonyec".

Peterdi Pál

— Annyi szexis jelenetet láttam, hogy már egyedül a monoszkóp tud felizgatni...

ROSSZ MUNKAHELYI LÉGKÖR

— Felvettünk egy ideggyógyászt.

A SÉRTETT ÉS AZ ELKÖVETŐ

– Úgy tudom, hogy itt minden értéket be kell vallani...

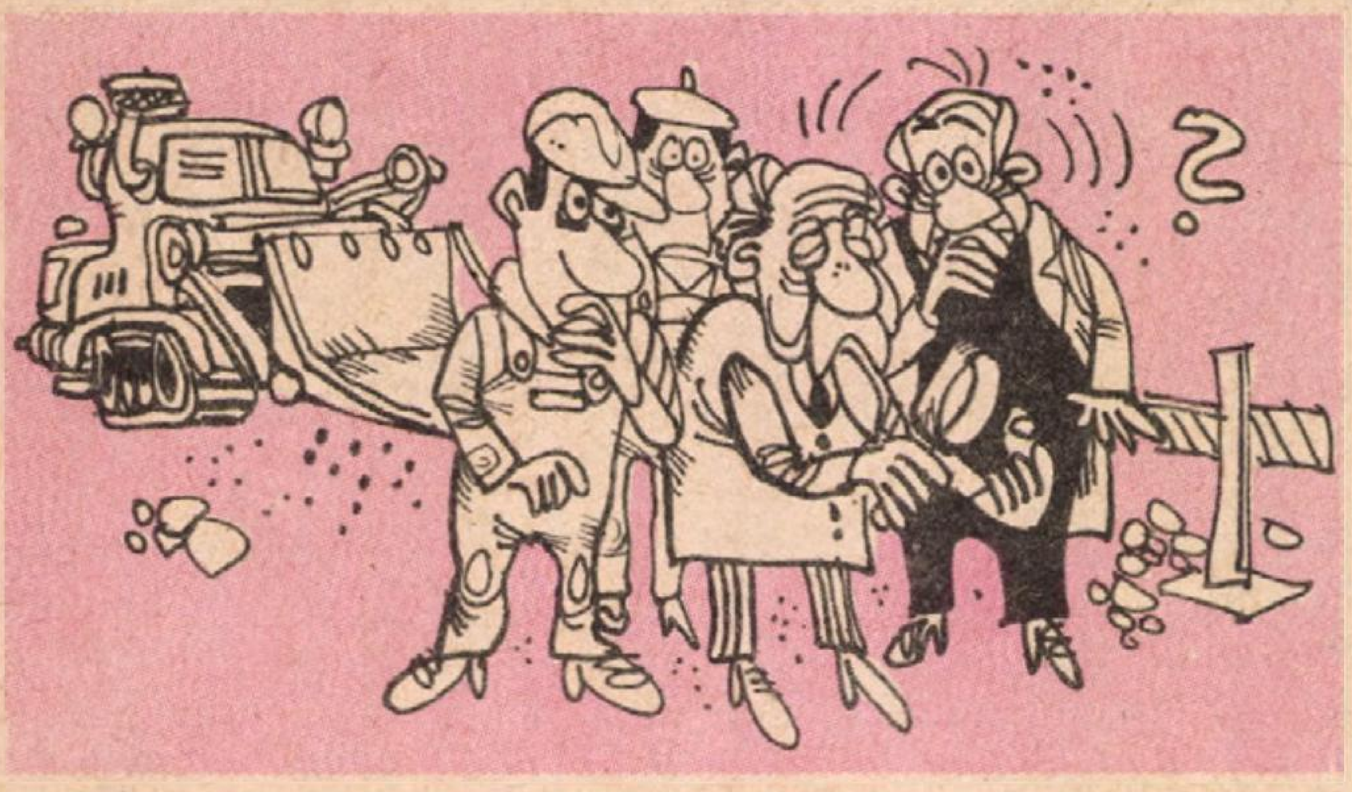
MEGTALÁLTÁK KOMNENOSZ MÁNUEL LÁBUJJÁT

A földgyalu nekilódult a városzélen. Ezzel megkezdődtek az ország legújabb és legmodernebb lakótelepének alapozási munkálatai. Ekkor a földgyalu kezelője felvisított. Odarohant hozzá a közelben ásítozó munkatársa.

— Mit vinnyogsz Jóska? Beszorult valamid?! — kérdezte.

Nem — felelte a munkagépről halálraváltan lekászálódó Jóska. — Kiforgattam egy emberi lábujjat a földből!

Aztán együtt nézték a lábujjat.

— Rohanj telefonálni a rendőrségnek, a mentőknek, a tűzoltóságnak és a Kék fénynek! — kiáltott Jóska.

— Ne láss rémeket! — szólt erre a megfontolt kolléga. — Nem olvastad az újságban, hogy megtalálták Belgiumban Szép Fülöp szívét Burgundi Mária kriptájában?! Szerintem ez a lábujj is Árpád-házi!

Ezért azonnal kihívták a helyszínre a régészeti bizottságot. A bizottság alapos gonddal szemlélte a lábujjat, majd a tatárjárásban jártas bizottsági tag azt mondta:

— Semmi kétség, ez a bizánci Komnenosz Mánuel lábujja, aki leányágon László király unokája.

— Ugyan már kollega! — röffent fel a Habsburg-dinasztia magyarországi nyomaiban és temetkezési helyeiben járatos régész. — Ez II. Endre feleségének, Eufrozina királynének a lábujja, amit egyes feltevések szerint innen ötszáznyolcvan kilométerre kellett volna megtalálni.

— Badarság! — horkantott a harmadik régész. — Ez a lábujj sokkal későbbi, és valószínűleg a Cillei-párt mesterkedésének is köze van hozzá!

És így vitatkoztak tovább, de aztán szerencsére megpillantottak a földből kiállva egy szakállas fejjel díszített szenteltvíztartó darabkát, s ez egyértelműen eldöntötte, hogy a lábujj egykoron Komnenosz Mánuel bizánci császár másodfokú unokatestvéréé volt.

A nagy horderejű régészeti leletnek hamarosan országos híre lett, így körülkerítették és lezárták a város szélét, ahol az ország legújabb és legmodernebb lakótelepe épült volna.

A lakótelep tervezői persze tiltakoztak az intézkedés ellen, azonban később kénytelenek voltak belátni, hogy ők követtek el hibát, mivel nem voltak elég körültekintőek, és pont a híres bizánci uralkodó másodfokú unokatestvérének lábujja fölé terveztek modern lakótelepet. A nagyszabású ásatások megkezdésével egy időben kibontakozó vitából aztán kiderült az is, hogy nemzeti múltunk maradványait meg kell becsülnünk, és nem építhetjük fel rájuk nemzeti jövőnket!

E leletekkel alátámasztott nagy igazság a városszéli helyszínen hamarosan újabb érveket nyert, amikor a régészek további XII. századból való romokra bukkantak a XX. századbeli föld alatt. Előkerült például egy avar korsó füle is, meg egy fél cipőtalp, ami minden kétséget kizáróan a Johannita kereszteslovagok hajdani birodalmára utalt. Ezek után könnyű megérteni, hogy mennyivel fontosabb volt a város szélén a föld alatt romok után kutatni, mint a föld fölött építkezni. Hiszen egy bizánci lábujjra, egy avar korsó fülére és egy Johannita cipőtalpra igazán szentségtörés lakótelepet építeni!

Ezért is javaslom a várostervezőknek, hogy a jövőben ne találjanak ki semmit Attila koporsója, Mátyás papucsa, vagy a galambóci vereség fölé! Megnyugtatásként közlöm viszont, hogy tudomásom szerint az első aranybulla nem a 959 méter magas Istállós-kő alatt nyugszik, így ide akár tizenöt emeletes toronyházakat is tervezhetnek.

Tormai László

ROMANTIKA

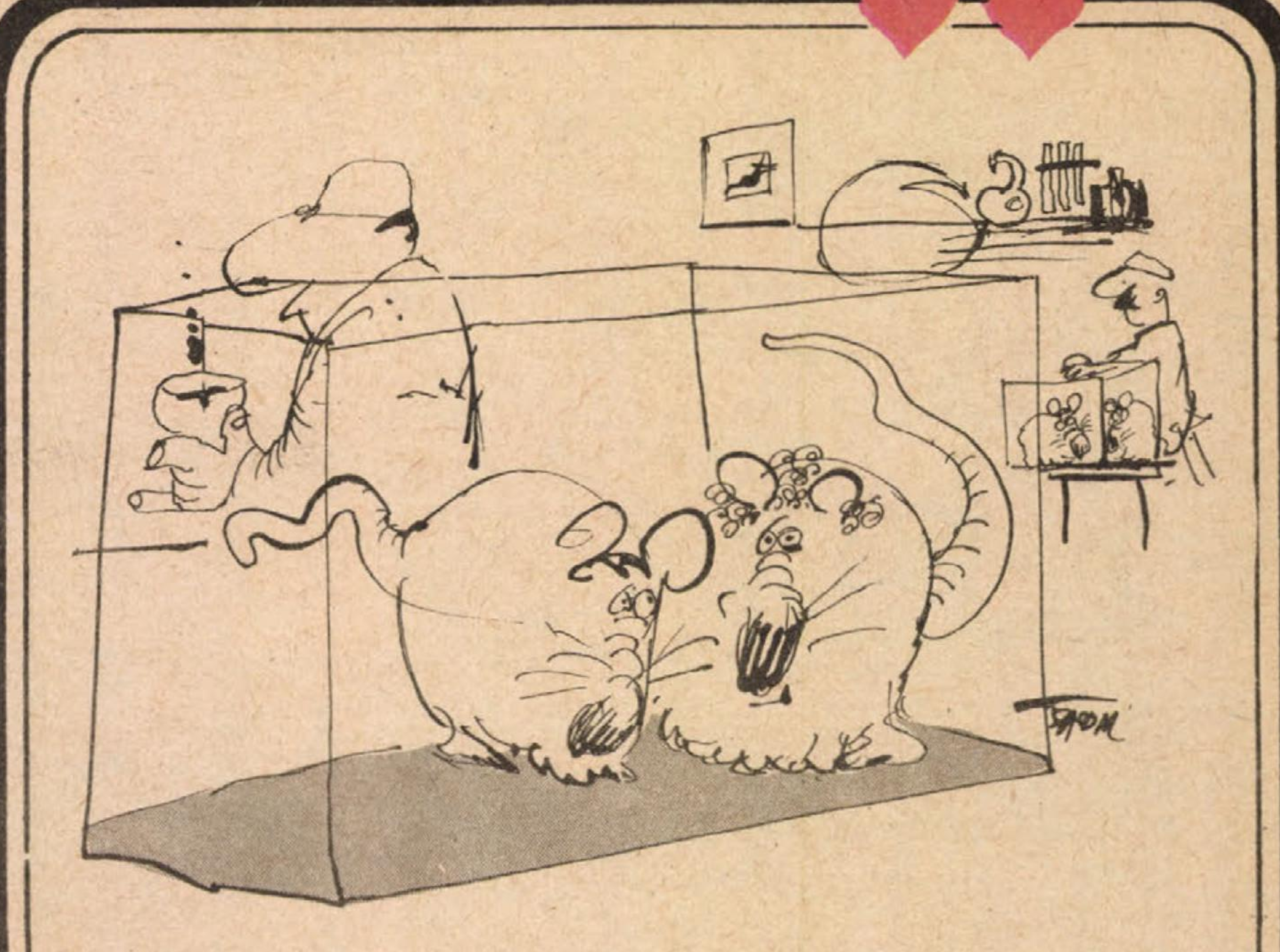
– Mondtam, hogy vigye a lányomat, de ő meg akart verekedni érte.

VASÁRNAP

– Most ne szólj közbe, szívem, a gyereknek akarom elmagyarázni a gazdasági helyzetünket.

– Tényleg szeretsz? Vagy csak a tudományos kísérlet kedvéért lettél az enyém?

A díj

Alulírott, szellemi képességeim teljes birtokában, szabad akaratomból — a nagy elődök példája nyomán — az alábbi végakaratomat nyilvánítom.

Minden ingó vagyonom (egy farmer, két ing, egy tornacipő, egy bőrdzseki, néhány könyv és egy iránytű), s összes ingatlanom (egy zacskó I. osztályú virágföld) árvereztessék el, és az így befolyt összegből, illetve kamatos kamataiból „Majláth-díj" alapíttassék. A díj az évek sorrendjében — az illetékes miniszterek döntése alapján — a következő személyeknek ítéltessék.

Az első évben a külkereskedelmi miniszter azt az üzletkötőt jutalmazza, aki egy nagyobb tétel csótány-szállítmányt tud rásózni a fejlett kapitalista országokra (húszforintos dollár kitermelési mutatóval).

A második évben a belkereskedelmi miniszter azt a bolti eladót jutalmazza, aki száz esetből kilencvenkilencszer pont tíz deka disznósajtot tud levágni.

A harmadik évben a nehézipari miniszter azt az elővájárt jutalmazza, aki megtalálja — a terv teljesítése mellett — Attila sírját.

A negyedik évben a könnyűipari miniszter azt a szövőnőt díjazza, akinek a három műszak és a három gyerek mellett még kozmetikusra is jut ideje.

Az ötödik évben az oktatási miniszter azt az általános iskolai osztályfőnököt jutalmazza meg, aki a kézimunka szakkör és a színjátszó csoport vezetése mellett az iskolatej szétosztását is vállalja.

A hatodik évben a kulturális miniszter azt a hivatalnokot jutalmazza, aki ráüti végre a pecsétet a „Magánbűnök és közerkölcsök" című Jancsó-film bemutatási engedélyére.

A hetedik évben az egészségügyi miniszter azt a szülész-nőgyógyász főorvost jutalmazza, akinél nem szül saját betege.

A nyolcadik évben a munkaügyi miniszter annak a dolgozónak ítélje a díjat, akinek túlórában sikerül kivennie a szabadságát, és így dupla pénzt kaphat.

A kilencedik évben az építési- és városfejlesztési miniszter azt a mérnököt jutalmazza, aki megtervezi a tetszés szerint tágítható falú lakásokat és bölcsődéket.

A tizedik évben a közlekedés- és postaügyi miniszter azt a vasutast jutalmazza, aki feltalálja a — vonatkésésekhez igazodó — naponta variálható menetrendet.

A tizenegyedik évben a mezőgazdasági- és élelmezésügyi miniszter azt az agronómust részesítse a díjban, aki kikísérletezi az önmagát leszedő kukoricát, az önbetakarító gyümölcsöt és az acélszárú nem dűlöngélő búzafajtát.

A tizenkettedik évben az igazságügy-miniszter azt a bírót jutalmazza, akinek sikerült végrehajtania egy jogerős lakásügyi ítéletet.

A tizenharmadik évben a honvédelmi miniszter azt a kiskatonát jutalmazza, aki lemondott a kimenőjéről, hogy rendbehozza a körletét (a díj átadása után azonnal ideggyógyászati kivizsgálásra kell szállítani).

A tizennegyedik évben a pénzügyminiszter azt a vállalati igazgatót jutalmazza, aki visszaadja az állami támogatást, az évi kamatokkal együtt (a díj átadása utáni eljárás az előbbihez hasonló).

A tizenötödik évben a külügyminiszter azt a magyar diplomatát jutalmazza, aki békét teremt a Közel-Keleten.

A tizenhatodik évben a belügyminiszter azt a rendőrt jutalmazza, aki — az új valutarendelkezések támogatásával — megszünteti a Keleti pályaudvar előtti KGST-piacot.

A tizenhetedik évben az Országos Tervhivatal elnöke posztumusz díjban részesítse azt a futurológust, akinek jóslatai beváltak.

A tizennyolcadik évben pedig a miniszterelnök jutalmazza meg azt a minisztert, akinek sikerült kiosztania egy díjat.

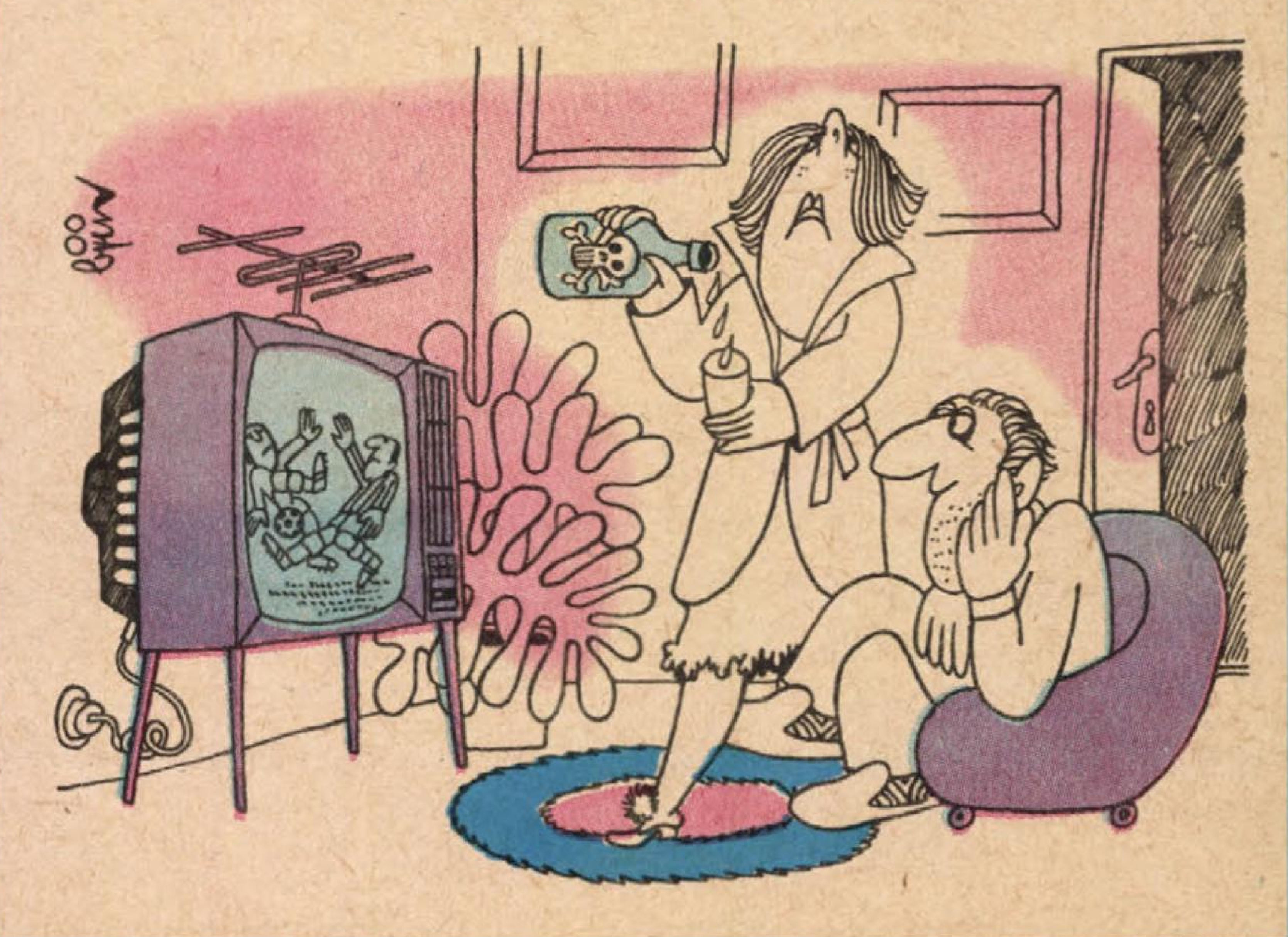
Majláth László

MENYASSZONYTÁNC

– Tud visszaadni egy húszasból, sógor?

MEGKEZDŐDÖTT A BAJNOKSÁG

KÍNAI BEVONULÁS ÉS KIVONULÁS

SZILÁNKOK

CSÚCSFORGALOM

— Csúcsforgalom idején nem szívesen szállok villamosra — mondta a villamosvezető.

SPORTEMBER

— Parancsoljon, úgy illik, hogy csak ön után érjek be a célba.

KONYHA

Mostanában sok pénzt megtakarítok. A lakásomhoz közel van egy étterem, minden délben bemegyek és megnézem a konyhát. Utána már nincs kedvem ebédelni . . .

PROBLÉMA

— Építettem egy gyönyörű ötszobás családi házat. De nincs hozzá családom.

GONOSZSÁG

— Az emberek gonoszak. A házunkban lakik egy alak, hetvenöt éves az apja, minden jóval, finomsággal ellátja az öreget. Színházba viszi. Még havi nyolcszáz forint zsebpénzt is ad az apjának.

— Hol itt a gonoszság?

— Ott, hogy mindezt olyan feltűnően csinálja. Az apám meg is kérdezte: „Te miért nem tudsz ilyen lenni fiam?!"

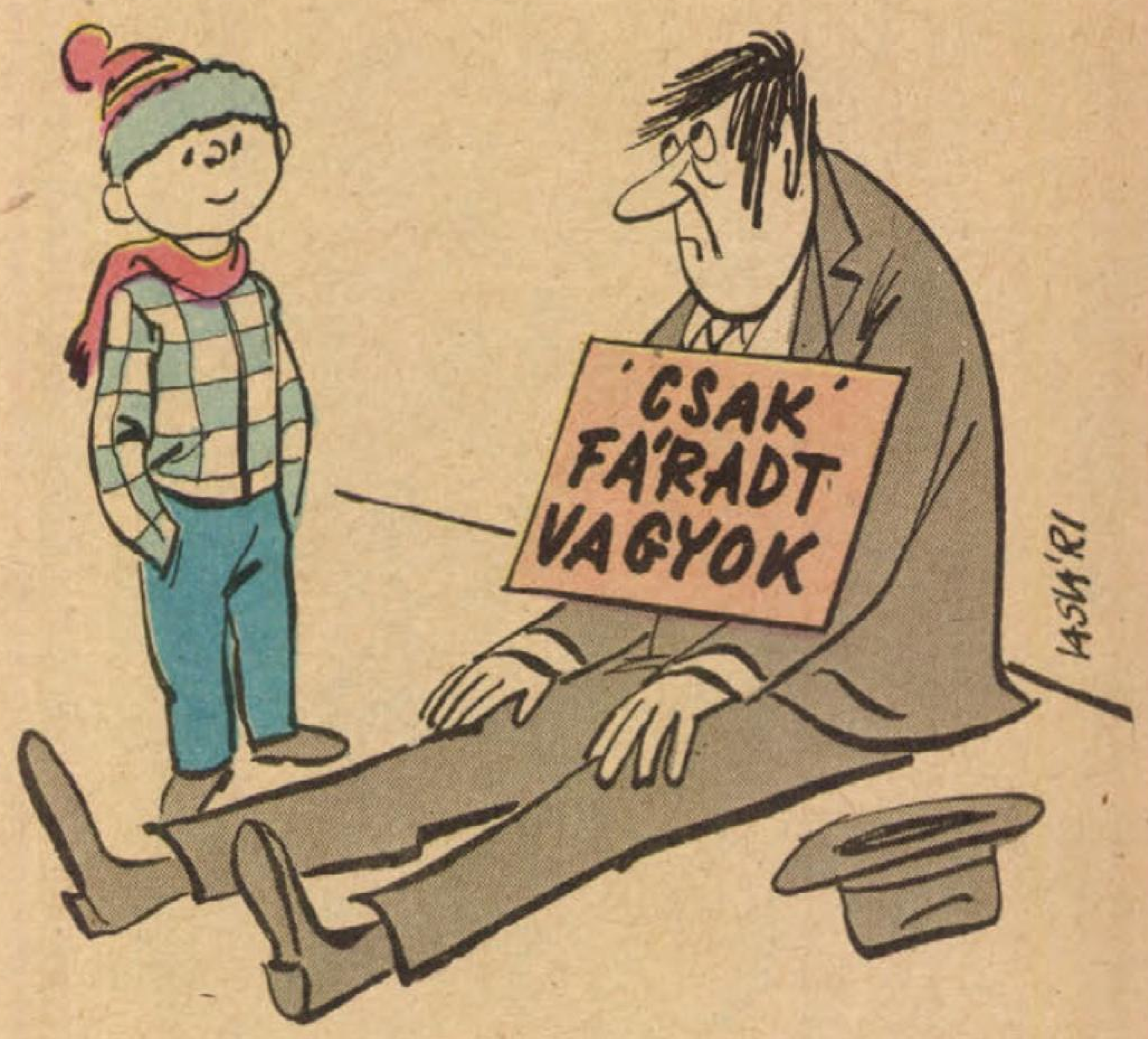

BÜSZKESÉG

Az ismert író villájában nemrég betörők jártak. Az eset után az író büszkén panaszkodott:

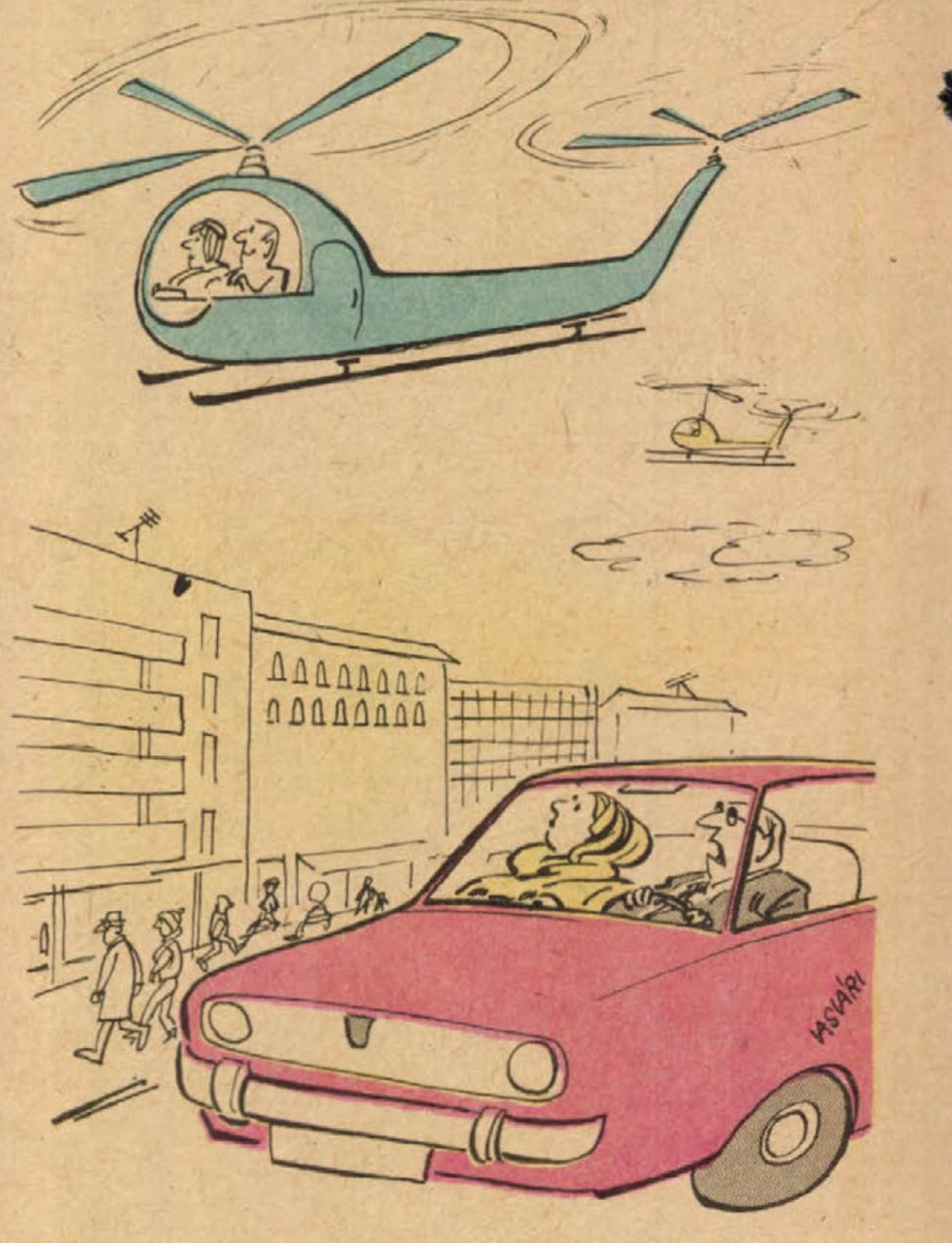
— Nemcsak a pénzemet meg az aranyórámat vitték el, hanem a legújabb regényem kéziratát is.

G. Sz.

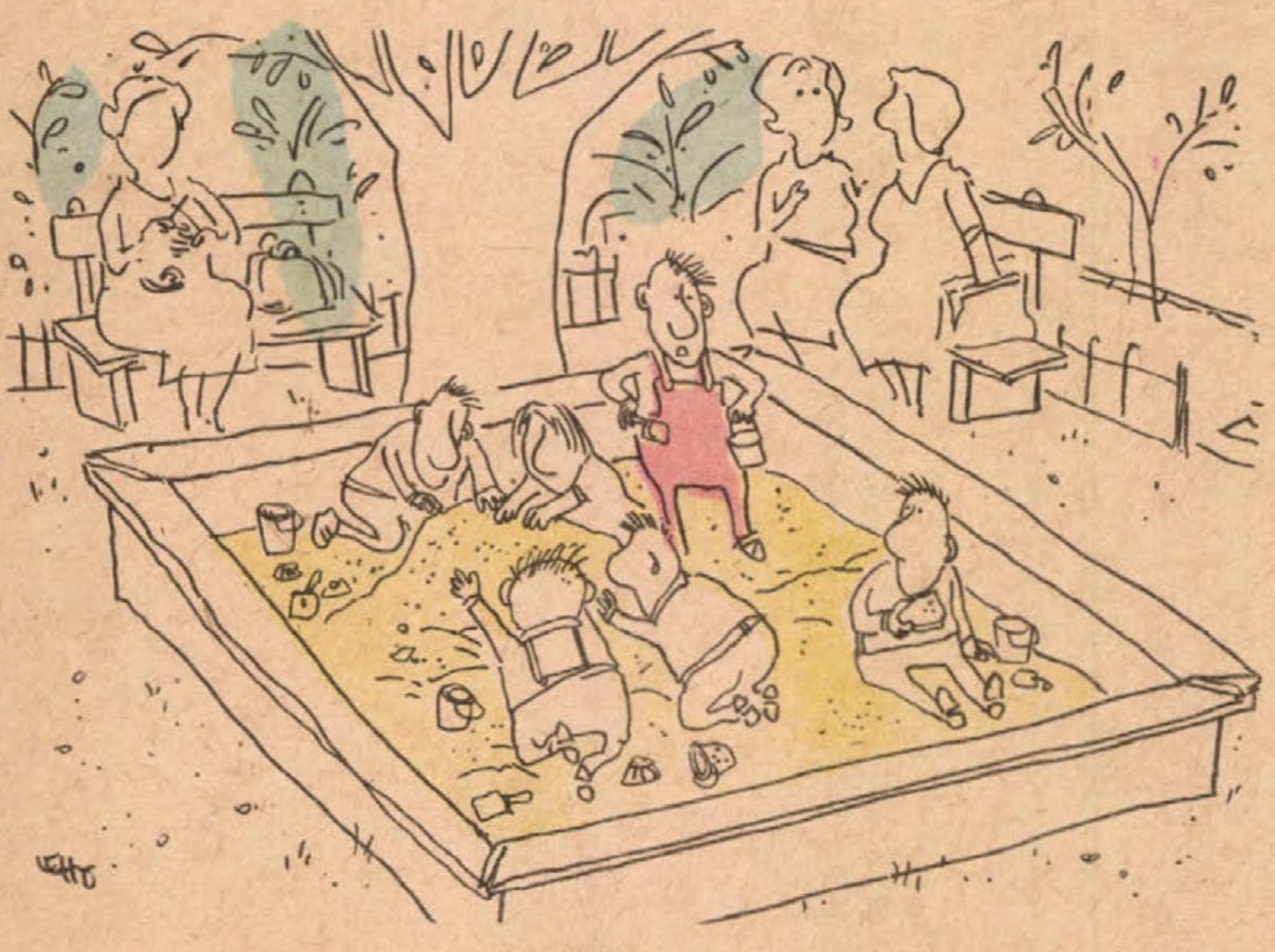

– Ha már a pénzt úgyis feltalálták, miért kell más ösztönzőkön törni a fejünket?

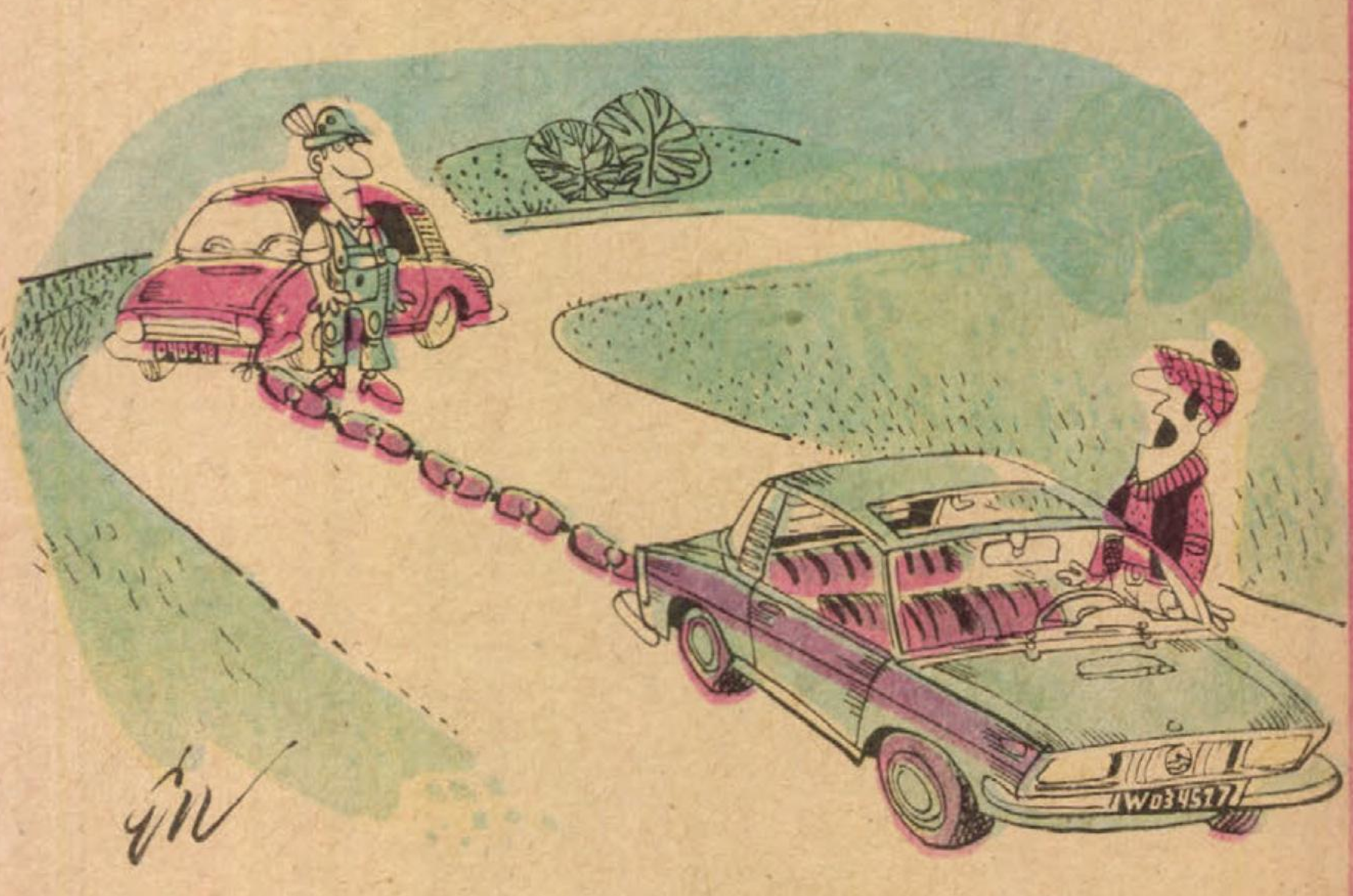
– Tudod, hány évig vártak Kovácsék, amíg megkapták? . .

ÚJ JÁTÉK

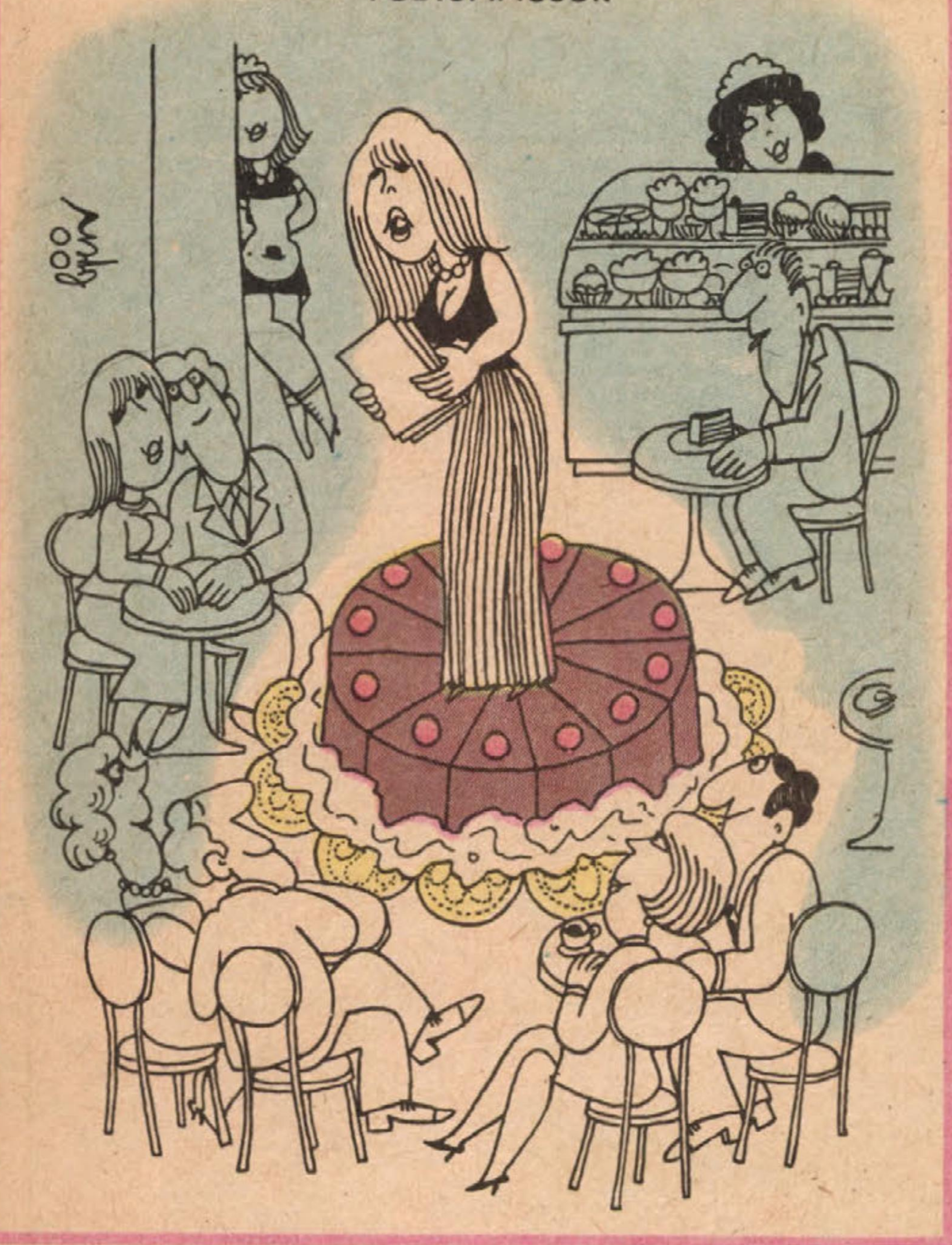
– Aki nem épít rendesen, ki van rúgva.

MEGINDUL A TURISTAFORGALOM

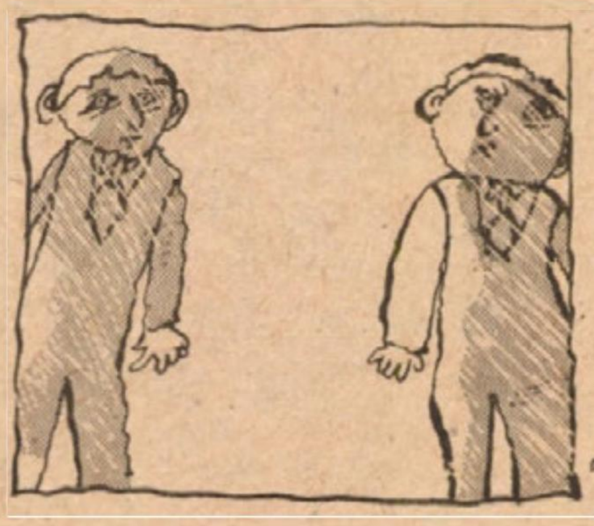
– Mit gondolsz, elhiszik a határon, hogy ez vontatókötél?

PÓDIUMMŰSOR

Hátha valaki nem ismeri

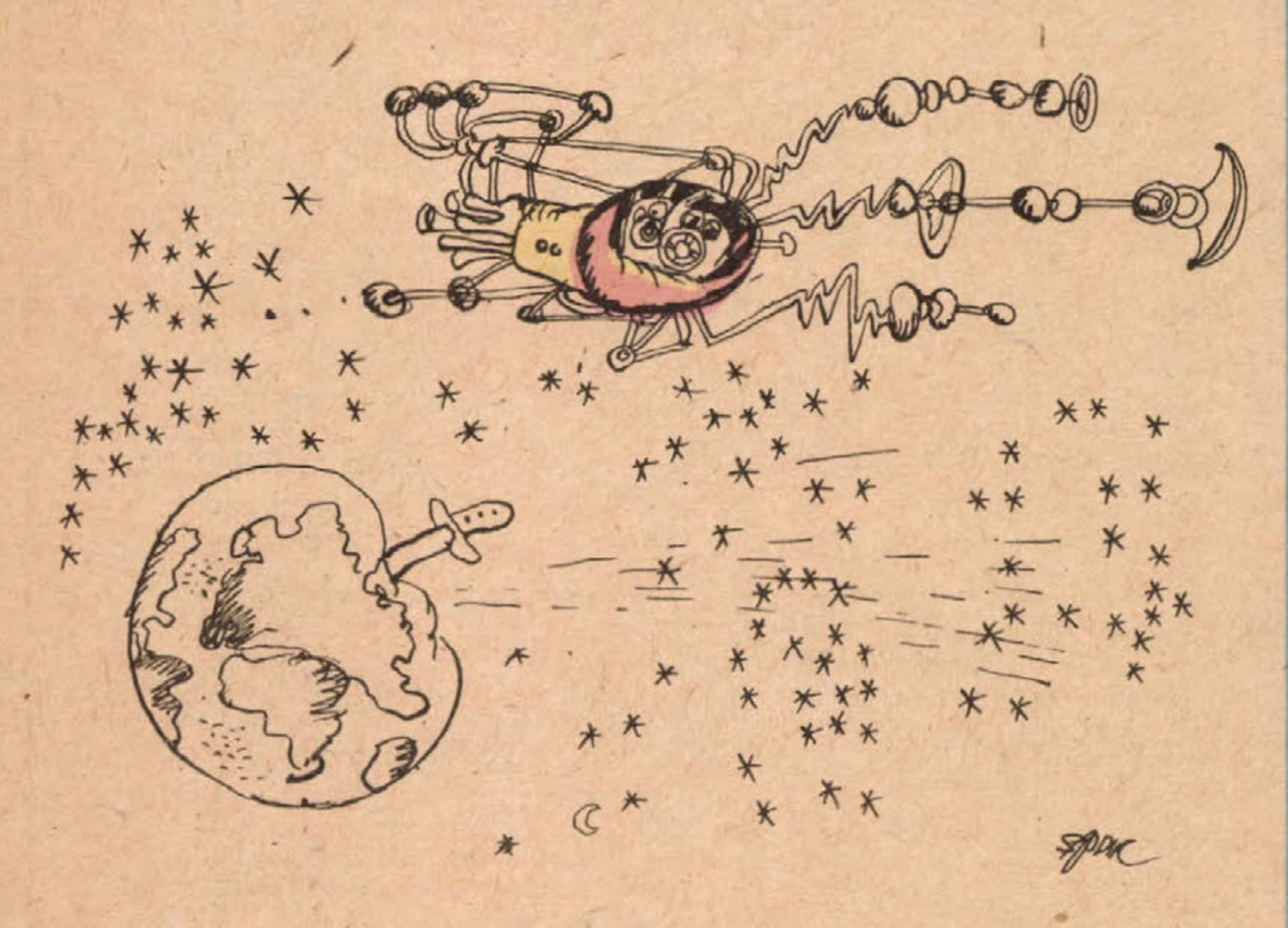
— Látta már a feleségemet?
— Még nem volt szerencsém.
— Szerencséje? Látszik, hogy még nem látta.

Egy nő telefonál a rendőrségre:
— Két idegen férfi van a lakásban!
— Mindjárt odamegyünk és elvisszük mind a kettőt.
— Talán az egyiket itt hagyhatnák.

– Tessék elhinni, én csak energiatakarékosságból lőttem ki a lámpákat...

– Tudod mit, majd máskor ismerkedünk meg a földlakókkal...

VILMA NÉNI

– De hát mik vagyunk, ha nem vagyunk „fejlődő" ország?

NYILVÁNOS HELY

Jogász barátom, Elemér ugrott fel hozzánk egyik este, hogy meghívjon kislányának, Hédikének az esküvőjére.

— És természetesen a lagziba is várunk benneteket — mondta.

— Hol lesz a lagzi? — érdeklődtem.

— Nálunk a lakásban — felelte Elemér.

— Miért nem egy étteremben tartjátok? — kérdezte a feleségem —, akkor nem kell előtte sütni, főzni, utána mosogatni, takarítani, és nem is kerül sokkal többe.

— Igazad van — mondta Elemér —, de sajnos nem rendezhetjük a lagzit nyilvános helyen.

— Miért nem? — kérdeztem.

— Azért, mert én törvénytisztelő ember vagyok.

— Beszélj világosabban!

— Kérlek szépen. Tudod, hogy a kislányom Hédike csak 17 és fél éves. A 19/1977. (XII. 20.) Bk. M. számú rendelet viszont kimondja, hogy „18 életévét be nem töltött személy részére vendéglátó üzletben szeszes italt kiszolgálni tilos." Ezt nekem, mint jogász örömapának tudni kell. Azt viszont nem kívánhatom a saját kislányomtól sem, hogy a lagziján senkivel se koccintson.

— És azt nem tiltja valamilyen rendelet, hogy a kislányod ilyen fiatalon férjhez menjen nyilvános helyen?

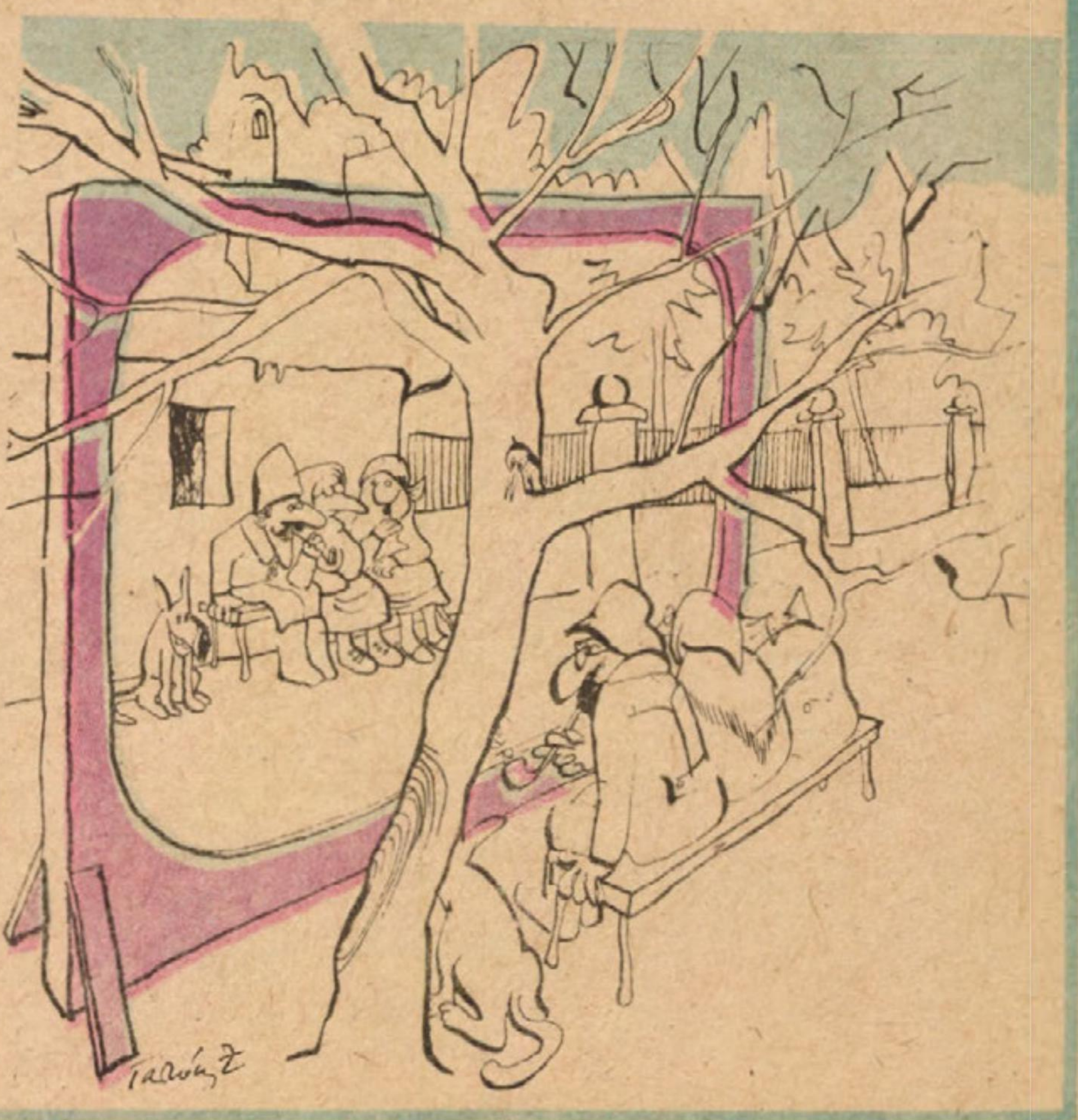
— Nem, mert az 1974. évi Családjogi törvény 10. paragrafusa szerint „házasságot köthet az a nő, aki 16. életévét betöltötte."

— Van egy ötletem. Várjatok még fél évet, akkor Hédike 18 éves lesz és már nyilvános helyen is koccinthat a saját esküvői vacsoráján.

— Sajnos, nem lehet — mondta pirulva Elemér —, mert útban van már a kisunokám, és Hédike fél éven belül megszüli. — Természetesen nyilvános helyen.

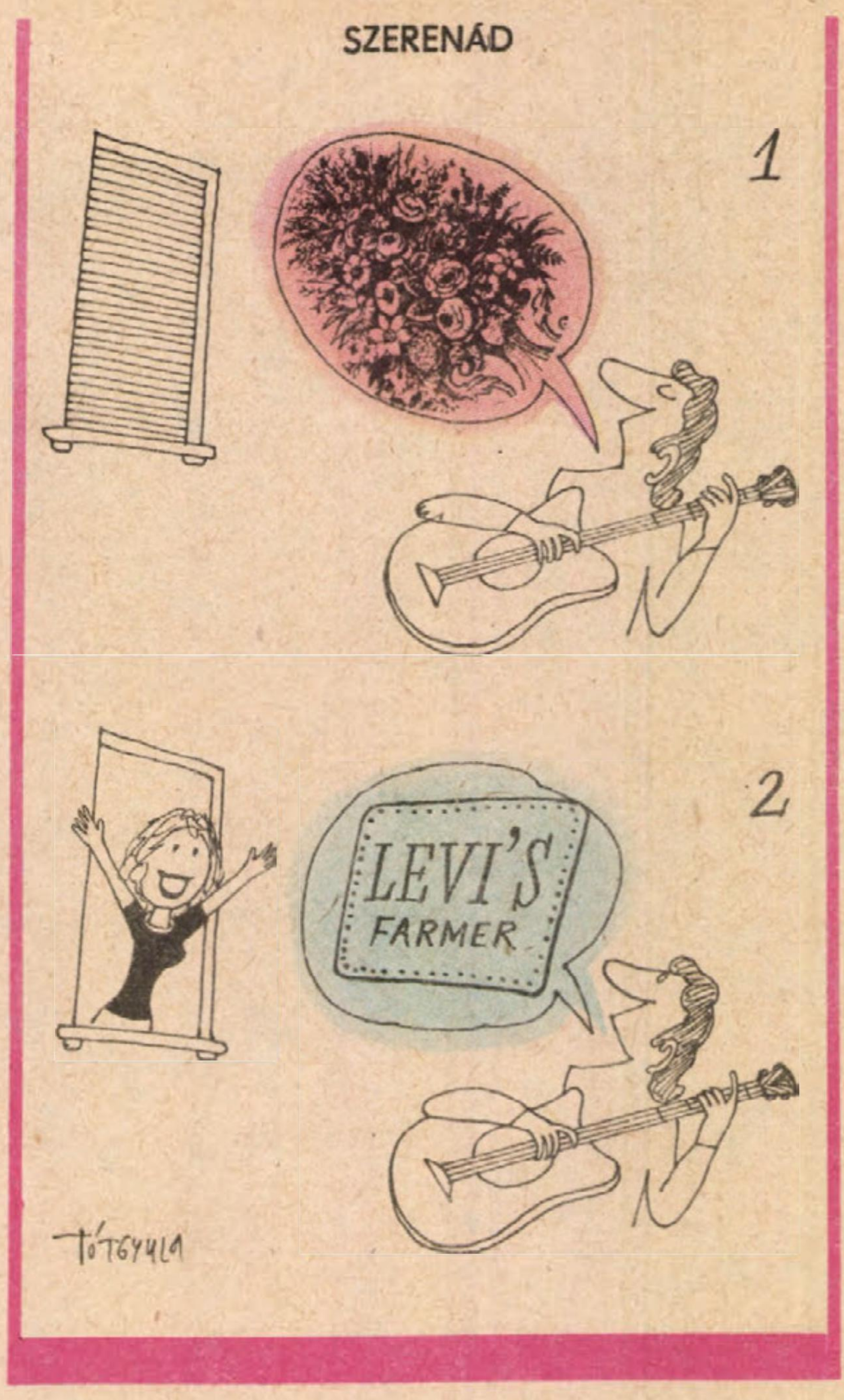
Miklósi Ottó

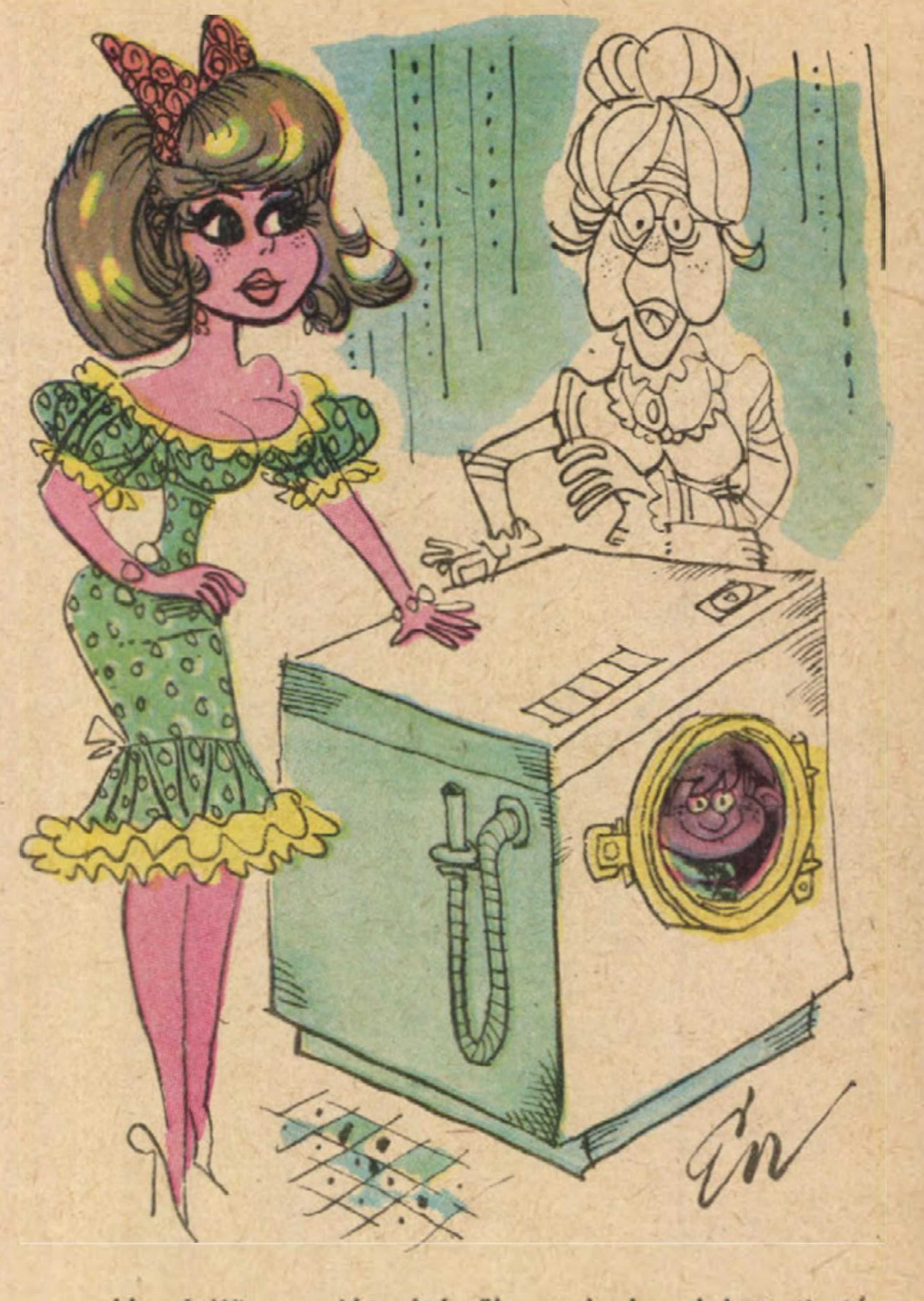
HÉTFŐ

– Tiéd vagyok az első megunásig...

– Ha feljön a játszótérről, csak így lehet tisztára mosdatni!

CSALÉTEK

Mindjárt az elején be kell vallanom, hogy a halat, mint ételt nem szeretem. Sok benne a szálka, órákig eheti az ember, reszketve az izgalomtól, míg végre nagy nehezen megfullad, mert egy szálkát nem tudott idejében kikerülni. Veszélyes sport a halevés, elszánt embereknek való, akik nem ijednek meg a saját szálkájuktól.

Azt is be kell vallanom, hogy nagyon szeretem Évát, különösen csütörtökön. Évának remek alakja van, imádom a haját, meg mindenét, imádja a sportot, és a veszélyen csak kacag, mint macska szokott az egérrel.

Éva szeret horgászni. És amikor lelkesen dicsérte ezt a sportot, csak néztem a szép száját, amivel mindig nevet, remekbe szabott derekát, karcsú, finom ujjait, a haját, ami kellemesen felborzolódott izgalmában, ahogy mesélte a halakat, a horgot, a kukacot, mint csalétket és igyekeztem revidiálni gyorsan a halak iránt érzett indokolatlan ellenszenvemet.

Egészen csinos egy ilyen hal — bátorítottam magamat —, ahogy ott ficánkol a szélben, ahogy gyanútlanul tátogatja kis száját a kedves kis kukac után.

Lelkesedni próbáltam, mire Éva felajánlotta, hogyha már mindketten ilyen lelkes horgászok vagyunk, elégítsük ki együtt vak szenvedélyünket.

— Holnap reggel négykor találkozhatunk — mondta határozottan.

— Nem lesz az túl korán? Sokkal szebb az esti halászat.

— Négykor eljön értem. Szerszámokat hozzon magával.

Férfiasan bólintottam. A jó halász alkalmazkodjék a jó halakhoz. Ki korán kel, jó halat lel. Szegény halak! Hajnali négykor kelnek, hogy időben kifoghassa az ember őket a vízből, melyet olyan indokolatlanul szeretnek.

Elrohantam horgászfelszerelést vásárolni. Kukacot természetesen nem vettem, mert úgy emlékeztem, hogy ő az acélos földben terem.

Korán nem tudok lefeküdni, mert nem vagyok álmos, így legokosabbnak találtam, ha le sem fekszem. Arra a pár percre nem érdemes, majd alszom horgászás közben, ahogy szokás. A sportban minden lehetséges.

Még nem is voltam álmos, amikor hajnalban jelentkeztem Évánál, aki már kivont horoggal várt.

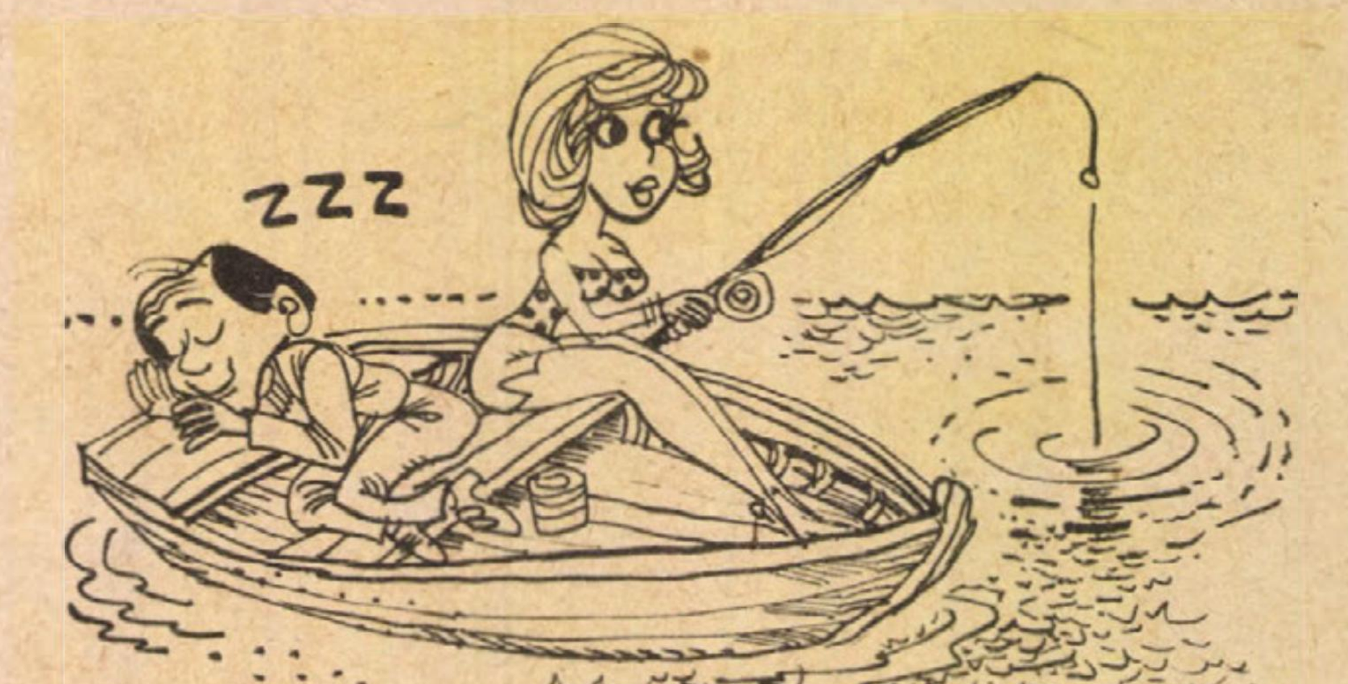
Éva gyanakodva kérdezte, amikor meglátta horgászbotomat:

— Kukacokat hozott?

Elsápadtam. Sohasem hordok magamnál kukacot. Éva átnyújtott egy pléhdobozt, amelyben hemzsegtek a szebbnél szebb kukacok. Borzalmas volt.

Nyomban átláttam, hogy én ezekhez hozzányúlni nem tudok, bármennyire kellették is magukat a dobozban. Na meg aztán? Ha feltűzöm a kukacot, lehet, hogy belehal, mert ki szereti, ha átszúrják a hasát? Kérdés, szereti-e a hal a döglött kukacot. Egyrészt. Másrészt ha a hal meglátja a szép, tiszta, kukactalan horgot, szívesebben beleharap, mint valami undok féregbe. Így hát nagy ívben bedobtam gyönyörű szép, tiszta horgomat a hideg vízbe, és vártam nyugodtan. Aztán félni kezdtem. Szívem vad ketyegésbe kezdett, mert arra gondoltam, hátha egy ostoba kis hal beleharap és nekem meg kell fogni szegénykémet a pikkelyeinél fogva, kicipelni a szárazra, ami neki olyan, mintha engem dugnának a víz alá.

Aztán az órák múltak példátlan unalomban. A sport első izgalma már elmúlt, a halak derűsen kacagva ficánkoltak a horog körül, de nem kapta be egyik sem a gusztusos, hegyes holmit. Okos állat a hal. Éva horgán volt kukac, de őt is kikerülték ezek a ravasz állatok, az enyémet sem bántották, pedig szabad választásuk volt. De ők a békés egymás mellett úszást választották. A halaknak jó napjuk volt, nem volt gusztusuk kukacra. Nekem sem. Halra.

Múltak az órák. Végre Éva horga megrezzent és én rémülten láttam, hogy egy mohó kis hal vergődik a horgon. Éva lelkesen csavarni kezdte a horgot, én meg, segítés ürügyén, kiszabadítottam a halat és visszagurítottam a Dunába, ahol lakott. Éva sírt, őrjöngött, hogy velem nem lehet horgászni.

— Velem? — érdeklődtem gőgösen —, akit a halak rémének hívnak halászkörökben?

Elméláztam. A horgászbotot beleejtettem a Dunába és gyönyörködve néztem, hogy libeg a vízen, hogy úszik, ismeretlen, új halak felé, amik majd csak eljátszogatnak vele, ha akarnak.

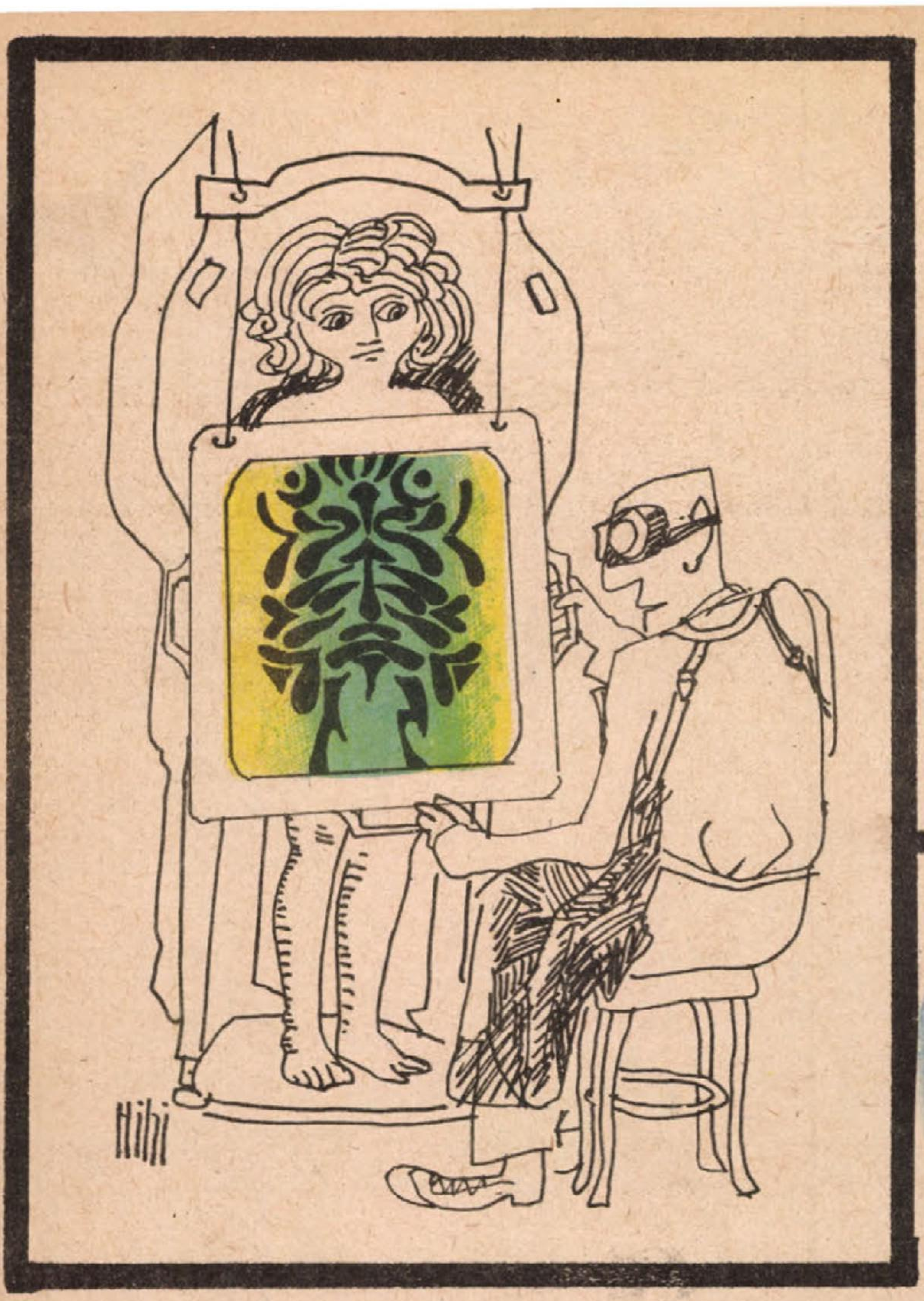
A most már szabad kezemmel átöleltem Évát, hogy eltereljem figyelmét a halakról, de a lány, a nők érthetetlen konokságával, elhárította gyengéd közeledésemet:

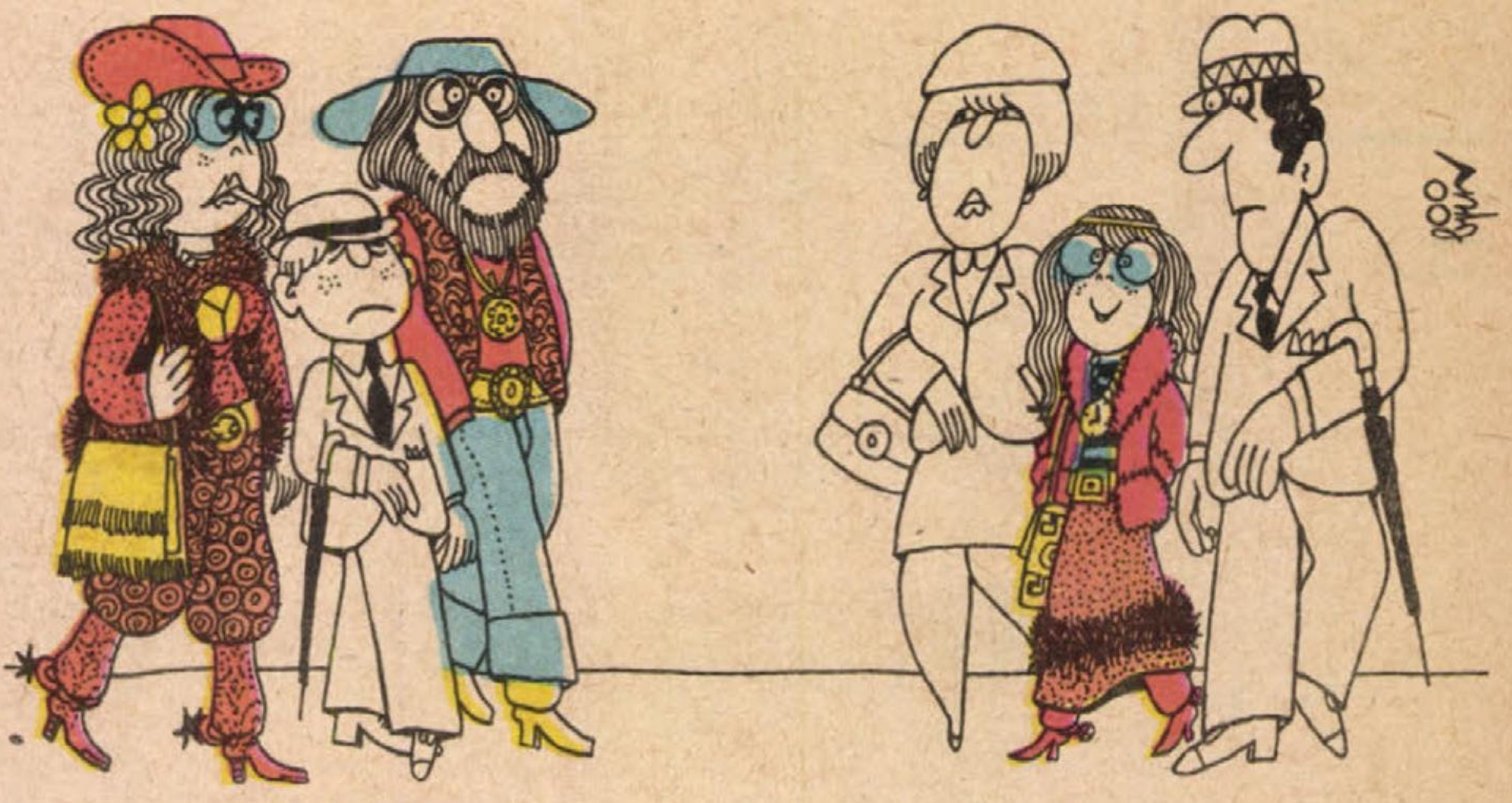
— Így nem lehet horgászni — mondta gőgösen.

— Nem baj — igyekeztem meggyőzni. — Mára már eleget fogtunk, majd jövőre megint erre járunk, akkor folytathatjuk. Mohó halásznak üres a tarisznyája — idéztem a híres közmondást, de hasztalan volt minden. Éva ragaszkodott a sporthoz.

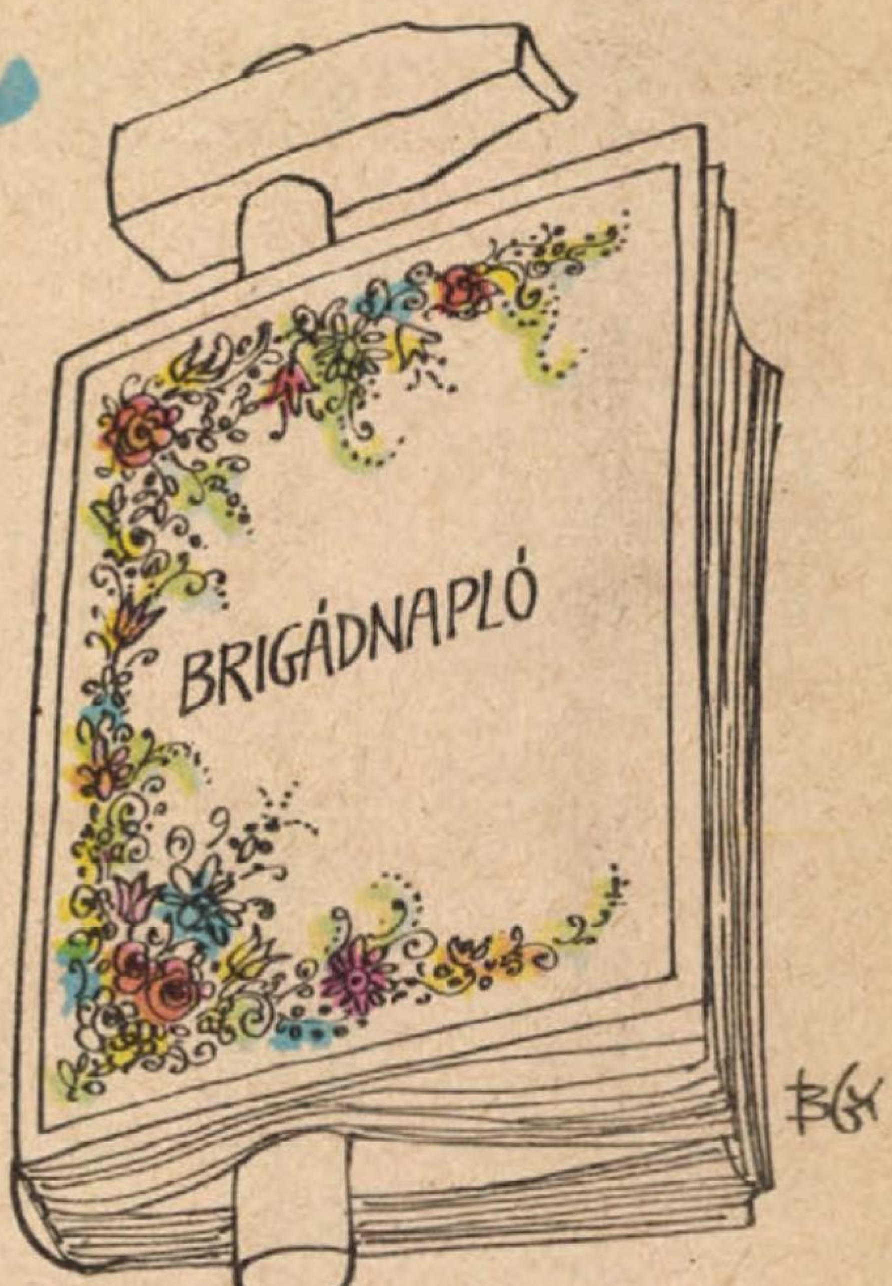
Végül is kénytelen voltam Évát otthagyni a halak martalékául, mert a nemalvás megbosszulta magát, szemeim leragadtak az álmosságtól és duzzogva bár, de elaludtam. Azért van valami ebben a sportban! Nem véletlen, hogy sokan szeretnek horgászni. Életemben nem aludtam még olyan jól, mint abban a rozoga csónakban, a deszkán, mialatt a víz mormolt valamit alattam.

Királyhegyi Pál

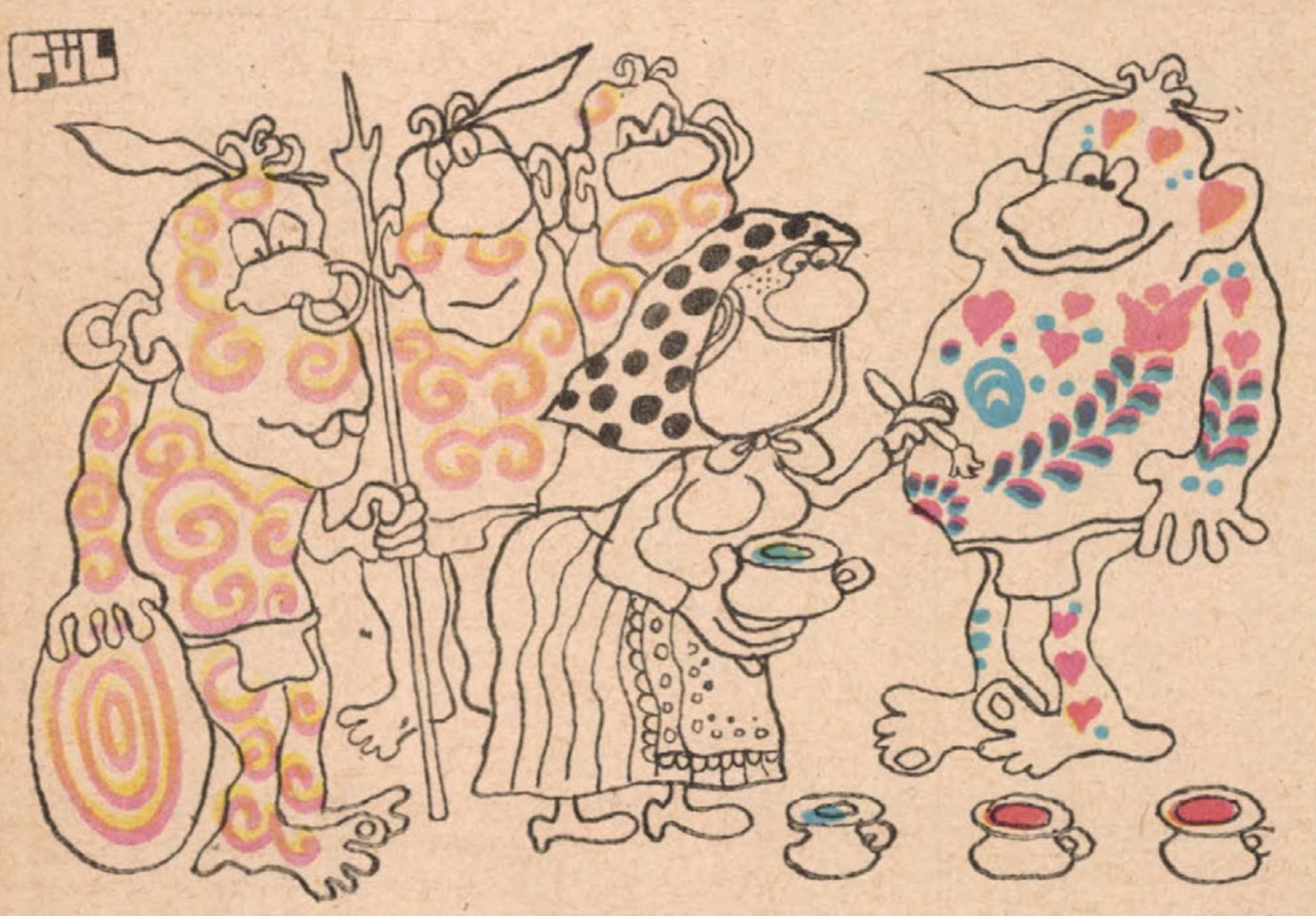

CSICSÁS

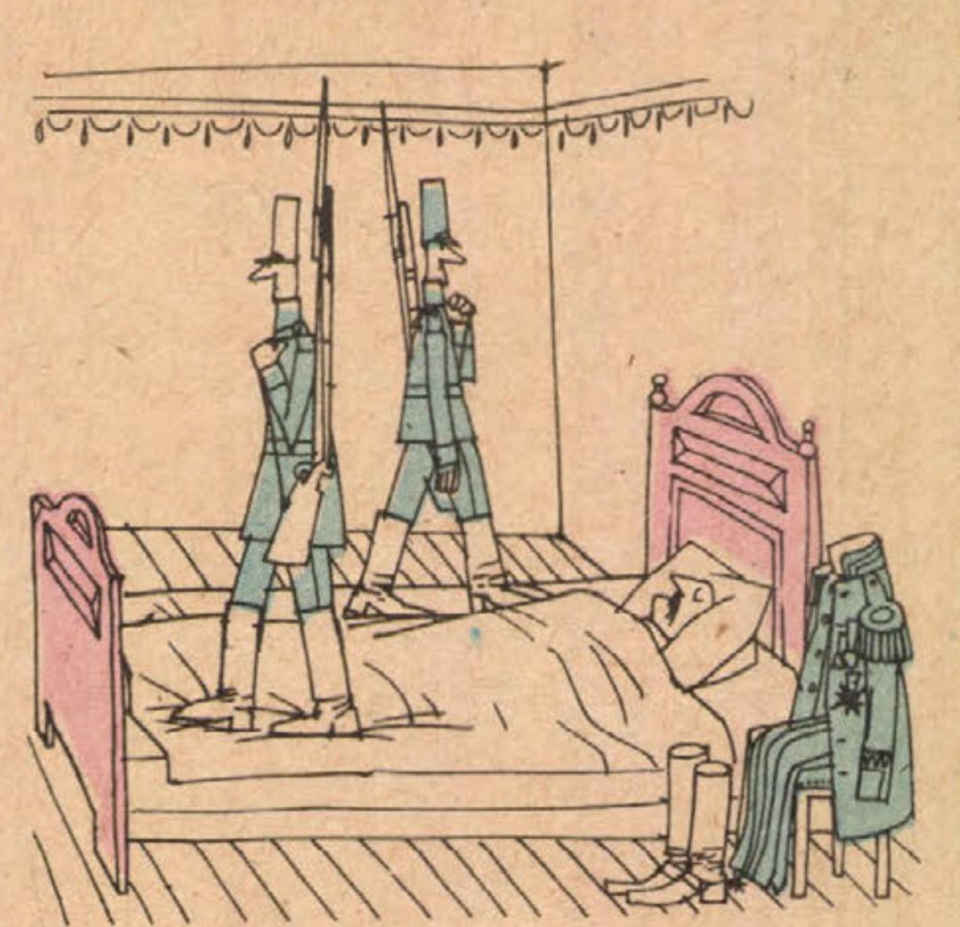

HEGEDŰS • BALÁZS-PIRI • DALLOS • BRENNER • FÜLÖP • VÁRNAI

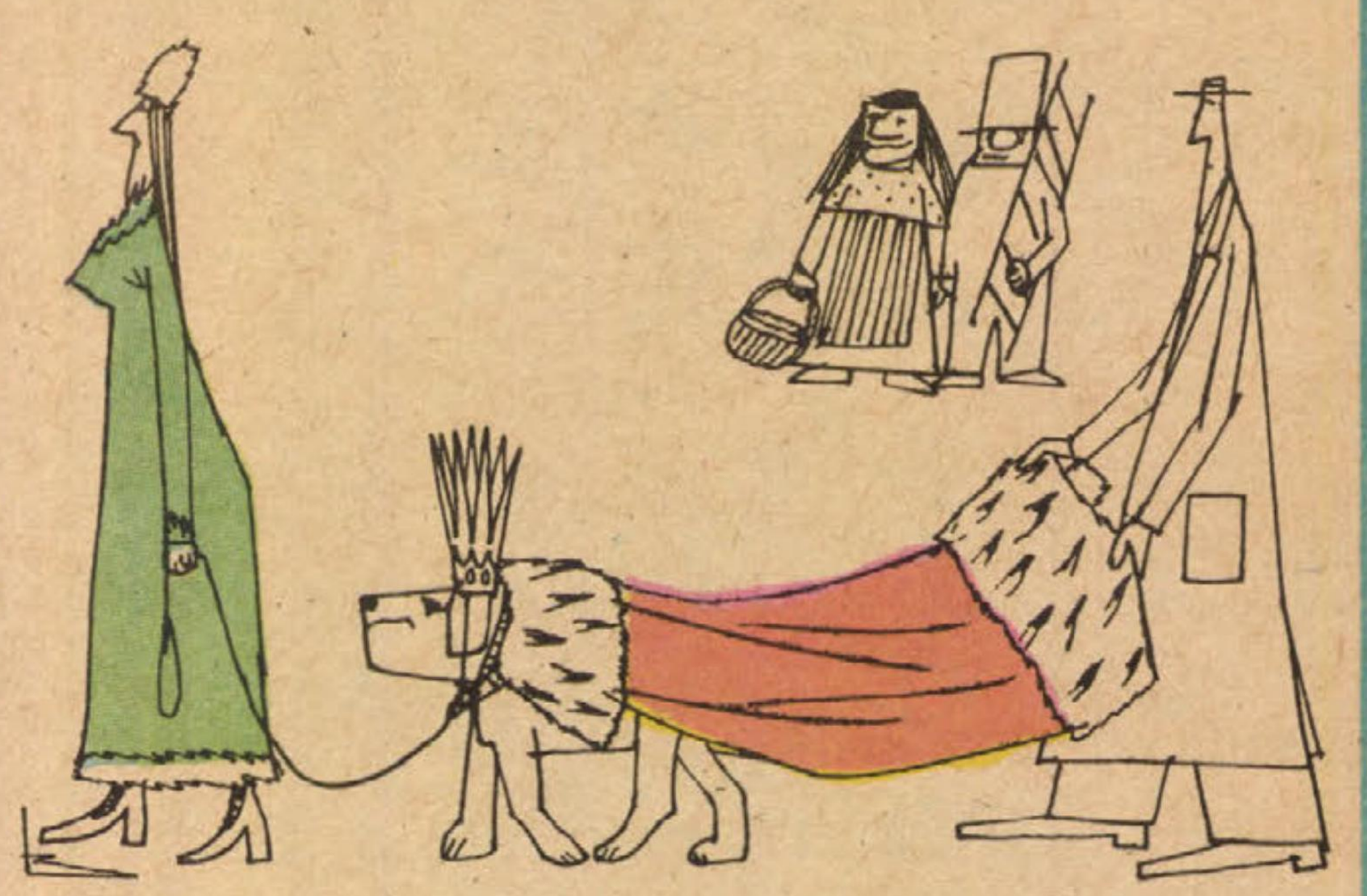
IMPORT HUMOR

Henry Büttner rajzai a berlini Eulenspiegelből

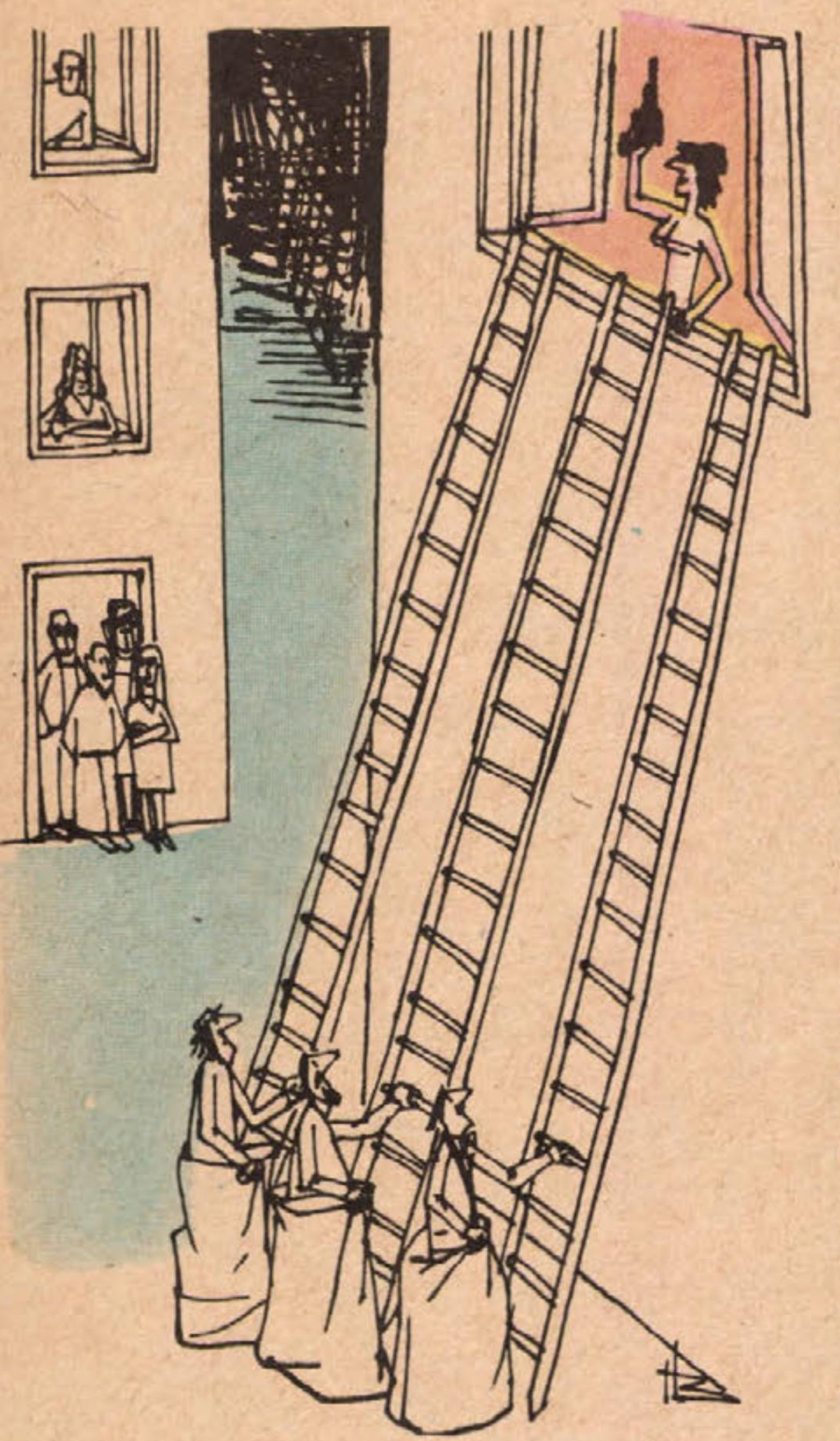
FONTOS SZEMÉLYISÉG

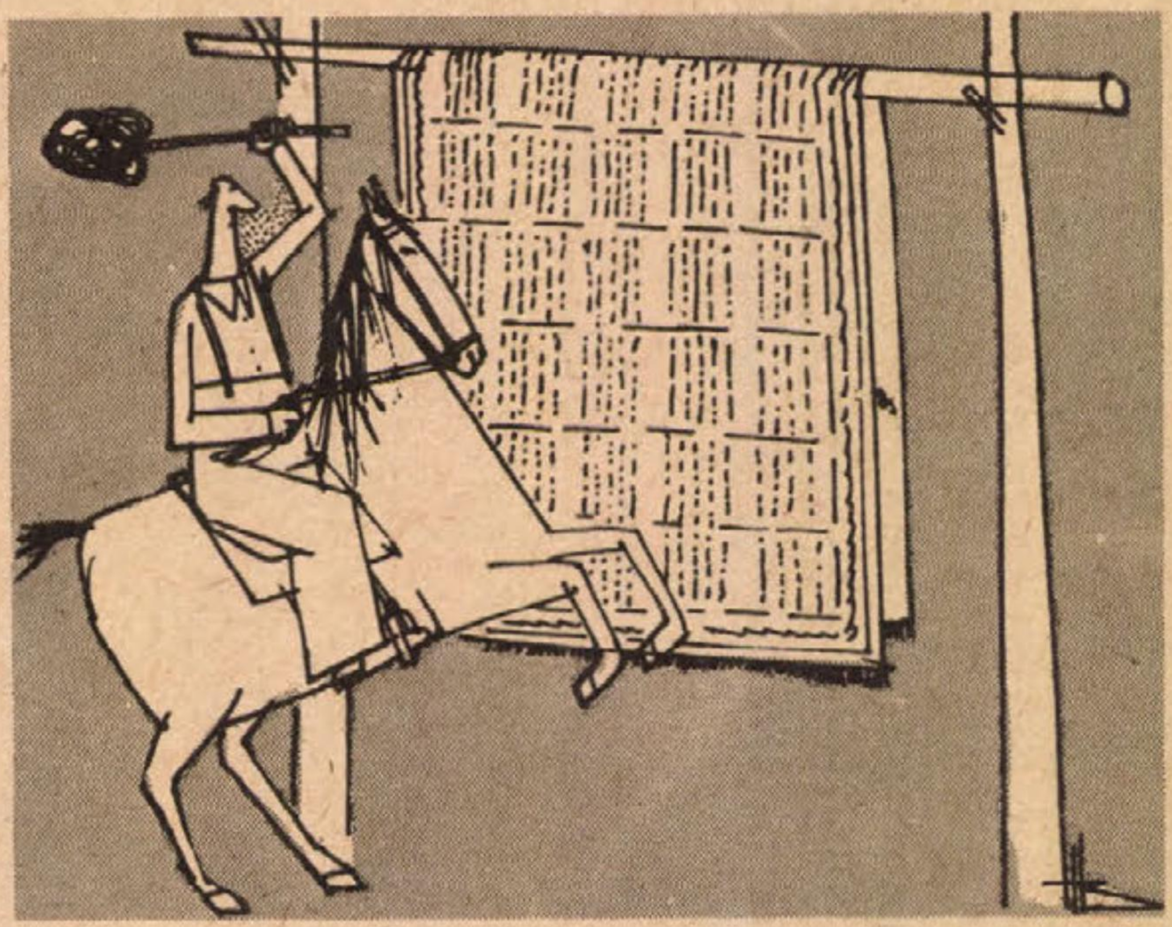
ŐFELSÉGE SÉTÁJA

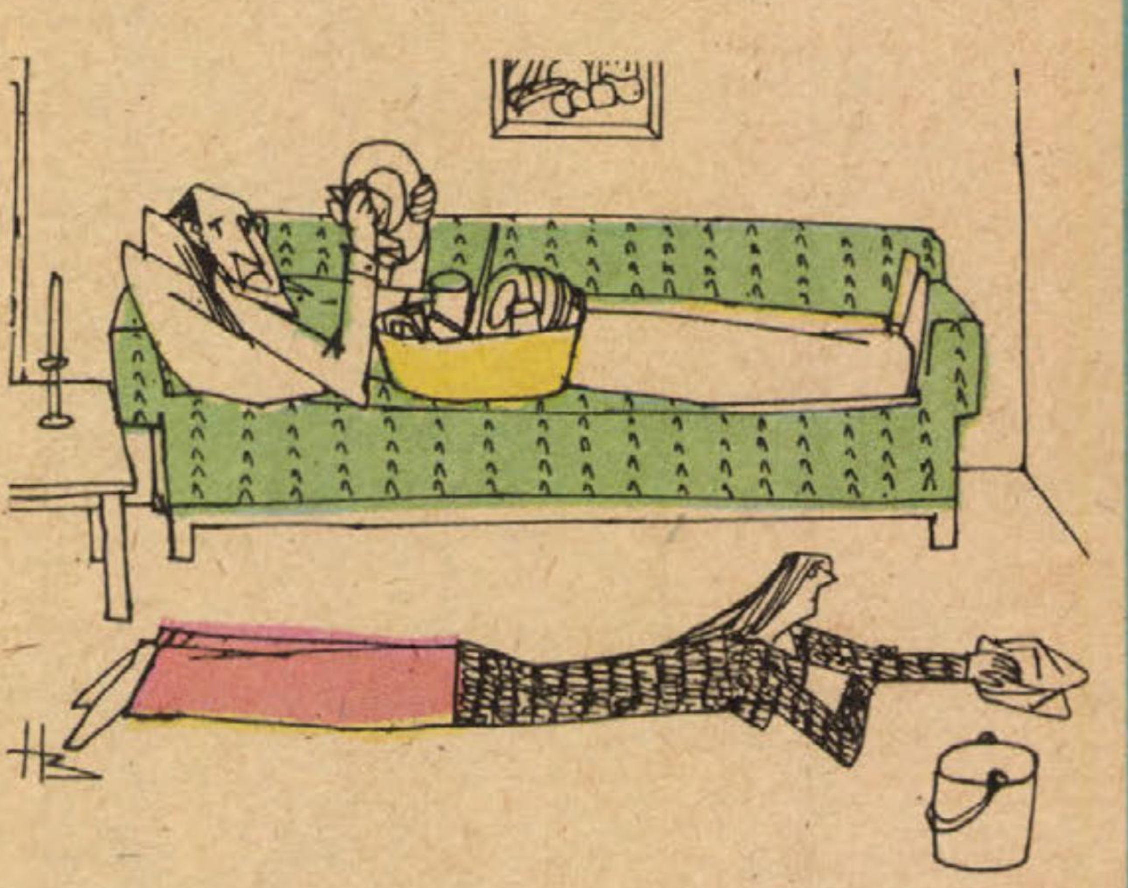
RAJT

LOVAGI TORNA

KÉNYELEM

TRIBÜN

Pete Rose-t, a kitűnő játékost 800 000 dollárért vásárolta meg a philadelphiai baseballcsapat. Amikor megkérdezték, mit kezd ennyi pénzzel, Rose így válaszolt:

— Összehordom egyrakásra, aztán megpróbálom, hogy a kutyám át tudja-e ugrani.

*

Renaldo Nehemiah, a fedettpályás atlétikai idény szenzációja sorozatban szállította a gátfutás és a vágtaszámok világ-

csúcsait. Megkérdezték: ha egyszer a síkon is ennyire gyors, miért törődik a roppant technikai tudást igénylő gátversenyekkel?

— Talán ugyanazért, amiért gyerekkoromban a szaxofont választottam. Megnéztem a trombitát, csak három billentyűje volt. Megnéztem a pozant, azt csak huzigálni kellett. De a szaxofon rengeteg mizgentyűje izgatott. Azt gondoltam: ha ezekkel megbirkózom, akkor tényleg elértem valamit.

Jim McConn, Houston polgármestere mondta Earl Cambellről, a kitűnő rögbijátékosról, a város kedvencéről:

— Igyekszem rávenni, hogy jelöltesse magát a következő elnökválasztáson. Mert ha a polgármesterségre pályázik, okvetlenül legyőz.

A tündéri Seychelles szigeteken még a labdarúgást is más színben látják. A Seyco—Rangers kupadöntőről például így számolt be a Nation című lap sportrovata:

— Igazán mókás meccs volt. Különösen mókás volt, valahányszor a Rangers balhátvédjéhez került a labda. De a legmókásabb az volt, hogy a mérkőzés végén a kupát nem tudták odaadni a győztes csapatnak. Mert a tavalyi védő elfelejtette visszahozni.

*

Eamon Coghlant, az ezerötszáz méteres síkfutás fedettpályás Európa-bajnokát csak úgy becézik: Légy. Édesapja azt is elárulta, hogy miért.

— Még járni sem tudott, amikor már látszott, hogy futó lesz belőle. Négykézláb is gyorsabban szaladt, mint a többiek két lábon.

(p. p.)

– Biztosan ön is volt már szakmai válságban.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Nászútról érkezik vissza a színészházaspár.
— Szép volt a nászút?
— kérdezték a színésznőt.
— Remek! Férjem egy angyal. Minden gondolatunk közös volt, csak egyben van nézeteltérés közöttünk. Nem tudunk megegyezni abban, hogy Pesten, vagy Szegeden nyújtsuk-e be a válópert.

– Azért akar nyugdíjba menni, hogy legyen ideje krumpliskenyér után járni?

AZ OLVASÓ OLDALA

Panaszok nyomában

ÓBUDAI ISZAPFOLYÓ

folyik csendesen a Bécsi úttól lefelé a Vörösvári úton, valahányszor kiadósabb zápor hullik azon a tájon. (Legutóbb február elején.) Ott, ahol én találkozni szoktam a sűrű hömpölygéssel, a Szőlő utca sarkán, tóvá szélesedik, és sokszor bokán felül „megpakolja" az embert — akár reumás a lába, akár nem.

Azt mindenki tudja, hogy ezt az iszapszerű homokot a hegyről mossa le az eső, de hogy miért, arra csak feltevések vannak. Ezek a következők:

1. Az óbudai kiskocsmákban olyan sokat fogadkoztak a lelkes polgárok, hogy „azt a nagy hegyet a zsebkendőmnek a négy sarkában elhordom, sej, ha bírom, ha bírom..." De nem bírják, hát a Természetfelelős „besegít" egy kicsit.

2. Az óbudai lakosok nagyon kényelmesek mostanában, nem járnak a hegyre, hát a hegy jön le hozzájuk.

3. Egyes finnyás, iszapérzékeny emberek, akik kocsijukat, vagy lábukat féltik az alkalmi pakolásoktól, szeretnék, ha védőgátat építenének a hegy aljába. Igaz, hogy ez nem nagy munka, nem sok pénzbe kerül, de megfosztaná az FKKV-t az iszapeltakarítás hősi erőfeszítésétől, ami pedig „jól jön nekik", és nem kerül sokkal többe, mint a kívánt védelmi szerkesztmény.

A fentiekből logikusan következik, hogy Óbudán kiadósabb záporok idején marad az iszapfolyó.

Legfeljebb a hegyből nem marad semmi kései utódainknak.

Sólyom László

A LÓVÁTETT LUDAS

A textiles amatőrszínpad feltámadása — „A lónak vélt menyasszony" Adásztevelen címmel tudósítás jelent meg lapunk január 27-i számának nyolcadik oldalán. Egyik éles szemű pápai olvasónk felfigyelt a címre és azt elküldte a Ludas Matyi „Tücsök és bogár" gyűjteményébe, amelyben tegnap meg is jelent, a következő szöveggel kísérve: „Az ilyen bizonyára nem férjhez megy, hanem ménhez mén. A darab valódi címe egyébként »A lóvátett menyasszony«. Azért az nem mindegy. (A Veszprém megyei Néplapban fedezte fel Draskovics István pápai olvasónk)"

Valóban nem mindegy! Mert a komédia valódi címe igenis „A lónak vélt menyasszony". Na, bumeráng! Ezúttal nem a lovagokat és a menyasszonyt, hanem a Ludast tették lóvá, ráadásul egy nemlétező újságra hivatkozva.

(bráz)

(Ezt a cikket a veszprémi Naplóból ollóztuk. Mit tagadjuk: ez bizony öngól! — A szerk.)

KÉPESEK VAGYUNK...

Tudnivaló, hogy a személyi igazolványhoz, ha lejár (és sokaknak lejár minden évben), két új fénykép szükséges. Ennek 5 forint az ára. A Fény-Szöv azonban, ahol elkészíttetni akartam, csak további 4 útlevélfényképpel együtt vállalja, így már 38 forint a mulatság 5 helyett. Ezt meg én nem vállalom, hiába mondják ugyanazt három Fény-Szövnél is. Maszekhoz megyek, a trükköt ő is tudja, bár ő csak 35 forintot kér, s nemleges válaszomra legalább ajánl mást. A Skála fényképautomatát. Odamegyek, nem válik be, személyi igazolványba való képet nem vállal a Skála automatája, ezt úgy látszik nem tanították az automata általánosban. Ugyanebben az áruházban, az első emeleten Fény-Szöv fiók, üsse kő, most már megadom magam, jutalmul csodát látok: ez a Fény-Szöv fiók hajlandó mindössze két képet is csinálni rólam, csupán 5 forintért. Teheti. Még így is rengeteg embernek van szüksége 2 fényképre és kap helyette hatot, s fizet 5 forint helyett 38-at, amit ha megszorzunk annyival, ahány embernek ennyi felesleges fotót készítenek, akkor... Minek szorozzak, sok jön ki...

Zádor György
Bp., Irinyi J. u. 36/a. 1117

Ki mit keres?

...0,5 vagy 0,6, vagy 0,7 decis fehér zománcos bögrét 4—5 éve nem kapok, csak kisebb van, az is csak néha, miért?

Erdvardy Károly
Kerepes, Akácfa u. 2.
2144

...105-ös zománcozott füstcsőkönyököt, vegyestüzelésű teatűzhelyet, propánbutángáz-lámpát hiába keresek Zala megye és a főváros vas-edény boltjaiban, hol nem hiába?

Egyed Bertalan
Zalaegerszeg, Báthori u. 11.
8900

...Kovács Antal: Kedvencünk a hullámos-papagáj és Ungvári Tamás: Beatles-biblia című könyvét régen keresem, kapható valahol?

Marton Lívia
Bp. Fekete István u. 6.
1021

...egészséges, tápláló a (citromos) szőlőcukor, miért nem kapható?

Szabó Katalin
Bp. Károlyi Mihály u. 4—8.
1053

...keresek, de nem találok mákdarálót.

Székely Béláné
Bp. Várna út 8.
1149

...nem tudom fogni a második csatornát a tévén, miért nem lehet hozzájutni a második műsort behozó adapterhez?

Sörös Attiláné
Bp. Építő u. 2.
1184

...magányos öregasszony vagyok, erőtlenek a kezeim, keresek egy bevásárló kocsit, ki segítene?

Gampel Andrásné
Bp. Kiss János altb. u. 34.
1126

TÚRÓKRÉM ÜVEGSZILANKKAL

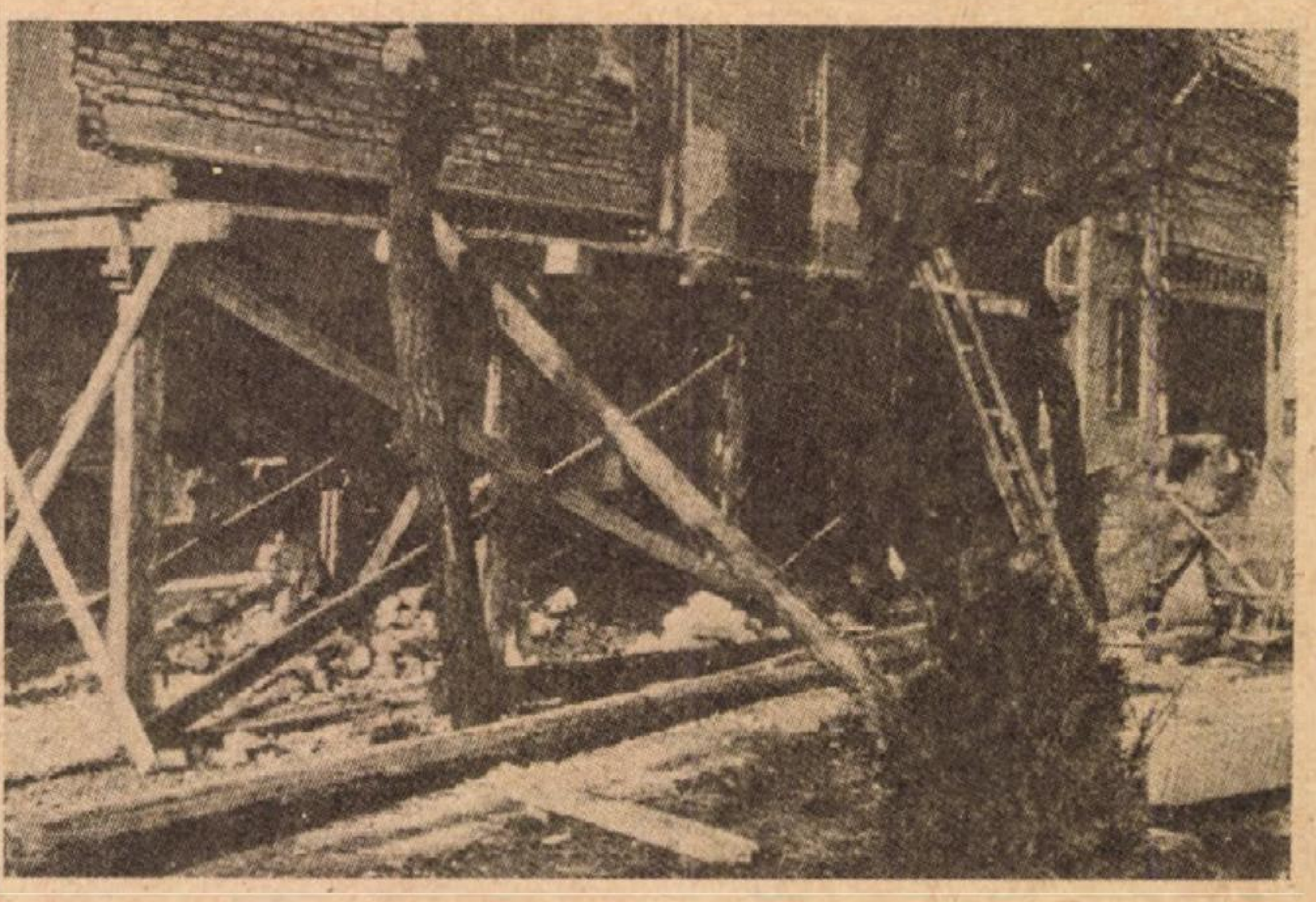
Fogcsikorgatva fedeztem fel immár harmadízben, hogy a közkedvelt és kisgyermekek által is fogyasztott Gervais epres habosított túrókrém gyümölcsrészében apró üvegcserepek vannak. Tudom, hogy az évek folyamán sok mindent le kell nyelnünk, de az emberi gondatlanságból ételbe került üvegszilánk talán mégsem tartozik ezek közé.

Szilvásy Lászlóné
Bp., Szemere utca 23. 1054

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Korszerű gyógyszerészlakás

Ezek a patikusok aztán tudnak élni!

(A Tolna megyei Népújságban fedezte fel Zsolnai István, pécsváradi olvasónk)

A mélység félelmetes — a magasság csábító... A súlytalanságával földhöz kötött ember évszázadok óta próbál szárnyakat „növesztve" léghajót, repülőgépet, űrhajót építve, elszakadni a földtől. Felemelkedni! Legyőzni a magasságot! A ma-

Teljesen világos. A repülőgép is csak azért tud felemelkedni a földről, mert sokkal súlyosabb, mint az ember.

(A Népsportból ollózta Novotni Tiborné, nagyoroszi olvasónk)

A forduló játékvezetője: Jaczina (*****), (Vasas–MÁV Előre).

pontot a piros-kék gárda.
Jók: *Hegedüs, Török, Gass, illetve Sárközi, Tóth.* A mezőnyben Jaczina játékvezető bizonyult a leggyengébbnek.

Rémes, most már sosem tudjuk meg: voltaképpen hogyan is bíráskodott Jaczina?

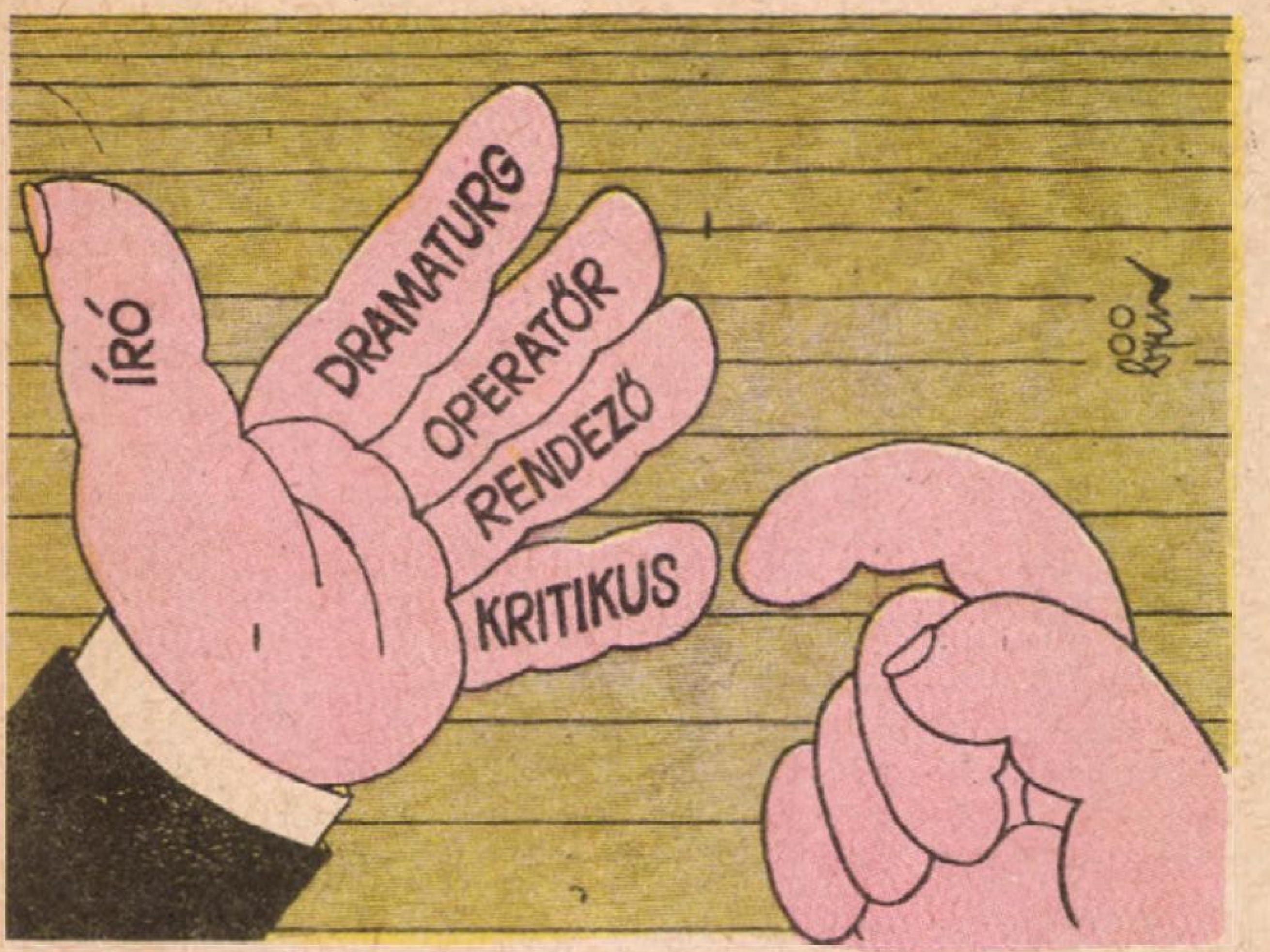
(A Népsportból és a Népszavából ollózta Padányi Ágnes)

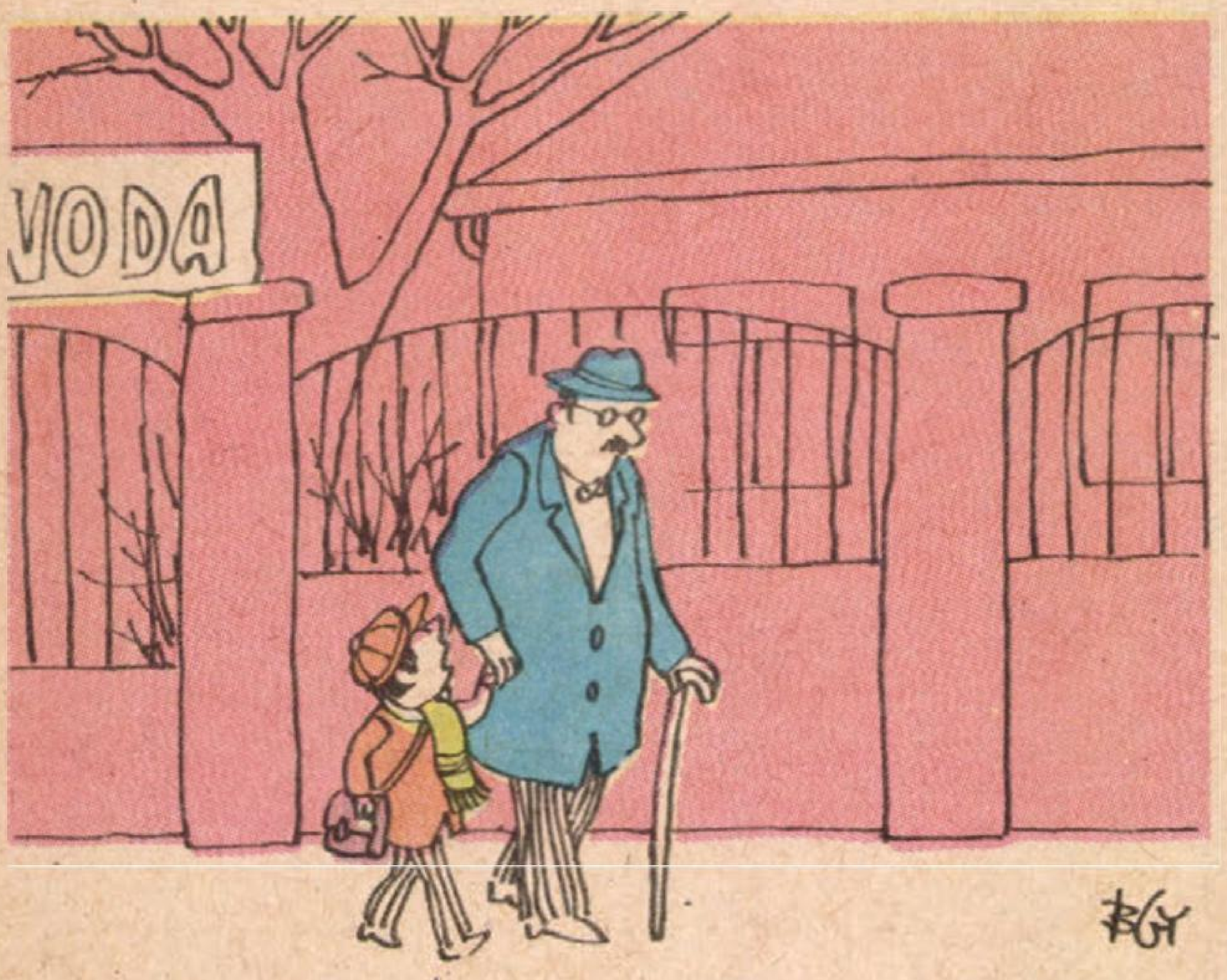
Az aluljárókat pedig pótoljuk helikopterekkel!

(Erdő Tamás, törökbálinti olvasónk felvétele)

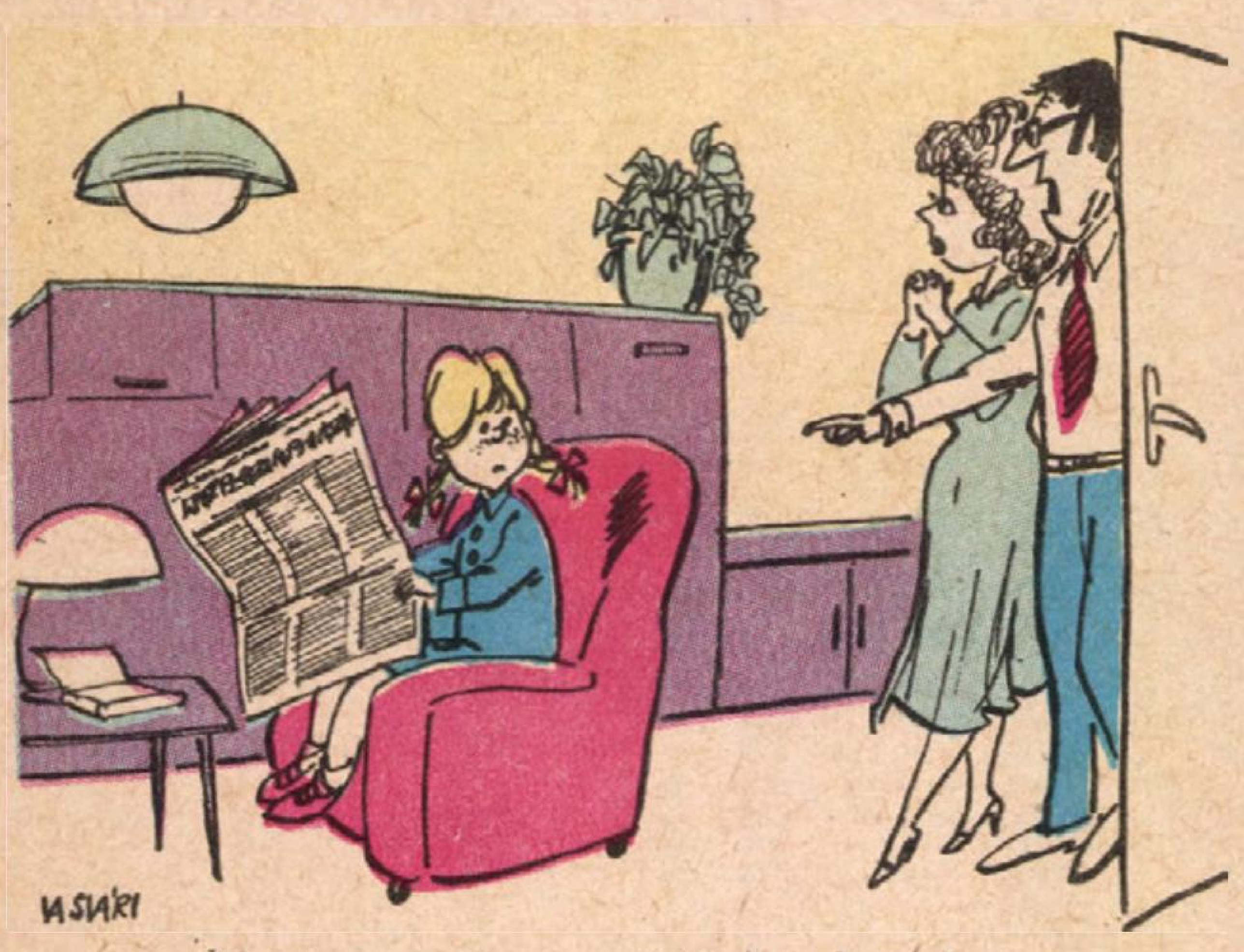
MAI MONDÓKA

– Ez megírta, ez feldolgozta, ez fényképezte, ez megrendezte, ez az ici-pici pedig az egészet levágta!...

– És hány évenként engedték ki akkor az embert Spanyolországba harcolni?

– Úristen, ez már orvosi tanácsokat olvas...

EGÉSZSÉGÜGYI SZOLGÁLTATÁS

Halló, telefondoktor? Különben nem telefontéma...

MI A HIBA A MOZIBAN?

Engem is annyira izgat a kérdés, hogy miért csökken a mozilátogatók száma, mintha egyenesen filmrendező, vagy filmszínész lennék. Ezért elolvasok és meghallgatok minden fejtegetést, amelyben szakemberek ezt a kérdést vitatják. A napokban is erről beszélgettek egy kerek asztal mellett a tévében, annyira érdekelt a beszélgetés, hogy moziba se mentem miatta, inkább meghallgattam, hogy miért nem megyek?

Nem bántam meg, hogy a zsebemben maradt a mozijegy, mert megint megtudtam valamit: nem a filmekben van a baj, hanem a mozikban, nyikorognak a székek, van mozi, amelyben még büfé sincs, így azután nem lehet csudálni, ha megfogyatkozik a nézők száma. A mozik felújítása nagyon sok pénzbe kerül, és éppen elég sok kiadás van egy filmre is, hogyan tellne erre is, arra is?

De csakugyan az öreg mozik miatt nem megy elég nép a moziba? A következő kísérletsorozatot hajtottam végre a MOKÉP előzékeny segítségével:

A legrosszabb állapotban levő budapesti moziban műsorra tűztem a Világ vége című, svéd—olasz filmet, felemelt helyárakkal. Már az első napon annyi mozinéző érkezett, hogy a rozoga filmszínház előcsarnoka beszakadt a hatalmas tömeg alatt és a nézők létrákon juthattak be a nézőtérre, ahonnan a széksorokat előzetesen kivettem és a helyükre kihegyezett cölöpöket helyeztem. A hatalmas tömeg a hegyes cölöpökön élvezte a Világ végét és másnap — miután elterjedt, hogy a film jó — Szabolcs és Békés megyékből is különvonatok indultak, szenvedélyes mozinézőkkel az ócska pesti moziba.

A következő nap — ünnepélyes külsőségek között — megnyitottam Budapest szuper-filmszínházát. A nézőtér bársonypamlagokkal volt berendezve, minden pamlaghoz zuhanyzó tartozott, automatabüfével és elektromos hátvakaróval. A csodamoziban pedig műsorra tűztem Tóth Tihamér Tiszta férfiúság című új magyar filmjét. A bemutató előadásra hárman váltottak jegyet, közülük is ketten elmentek tíz perc múlva, csak a hátukat vakartatták meg az elektromos vibrátorral.

Abban a moziban, amelyben a Világ végét játszották, a következő előadásra a szennycsatorna vizével árasztottam el a nézőteret. A nézők száma ennek ellenére elérte az abszolút maximumot; élelmes jegyüzérek gumicsizmát árultak a jegyhez, a nők a cölöpökön állva nézték végig a filmet, hogy az összevissza futkosó patkányokkal szemben biztosítsák magukat.

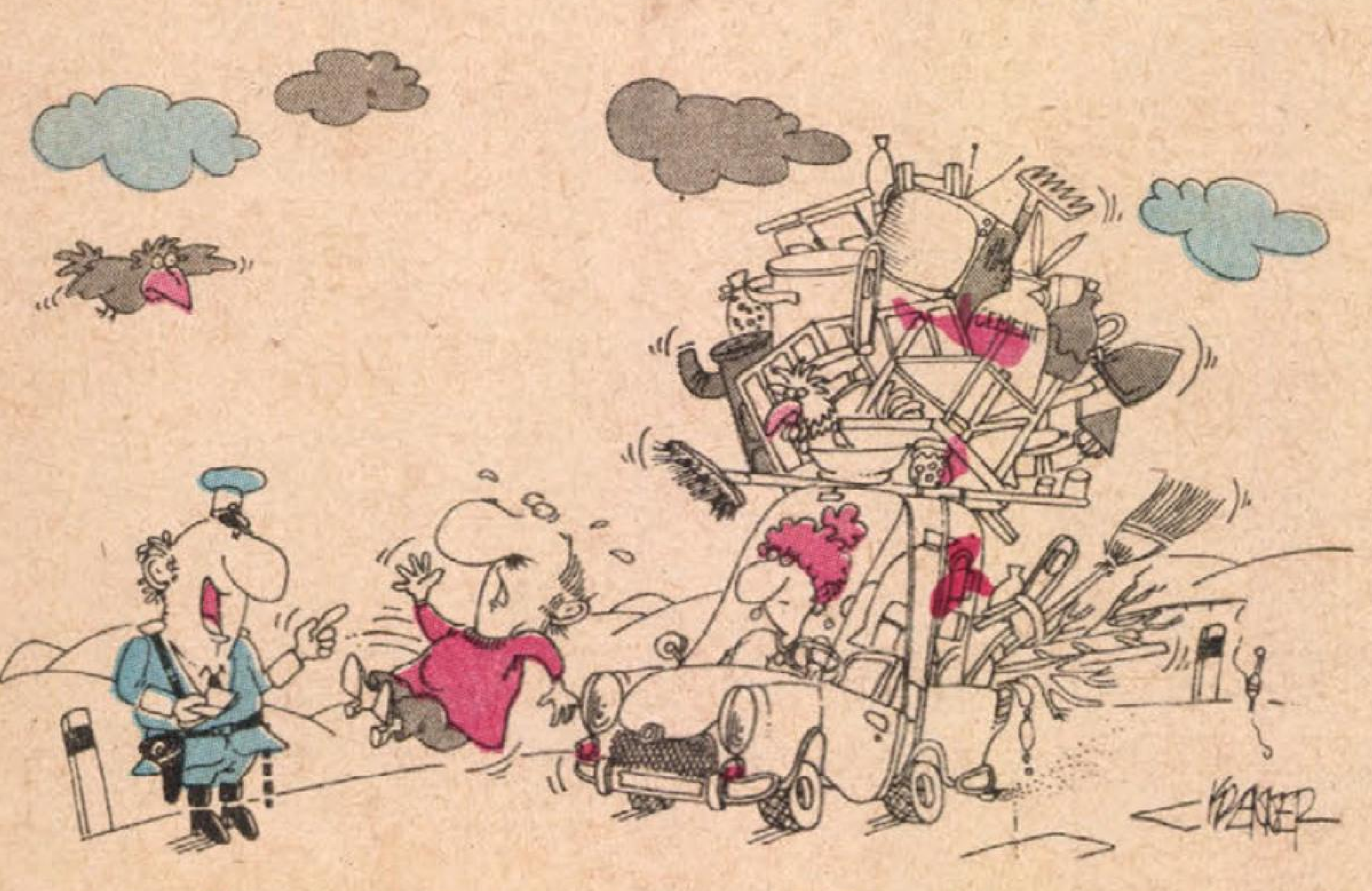
A szuper-moziban minden néző, aki jegyet vett a Tiszta férfiúsághoz, ingyen komplett vacsorát kapott és értékes ajándékokat sorsoltak ki közöttük a híradó után. A filmre így is csak négyen váltottak jegyet, ebből három egy dán turistacsoport volt, akik nem kaptak szállodai szobát és így oldották meg a pihenés és a tisztálkodás lehetőségét.

A következő napon a Világ végét fordítva fűzettem be a mozi vetítőgépébe. A filmet a nézők fejenállva nézték meg úgy, hogy a pótszékeken kettesével álltak fejen. Ugyanezen a napon a szuper-hiper-mozi előadásán két néző foglalt helyet, holott minden jegy mellé egy színes televíziót kapott a néző, ajándékba, azzal a feltétellel, hogy a néző végigüli a Tiszta férfiúságot és nem tesz megjegyzést közben.

A Világ vége pénztáránál közben kihirdették, hogy a jegyváltáskor minden néző egy hatalmas pofont kap, de senkit sem érdekelt a fenyegetés, a sorban állók úgyis ütötték-verték egymást a jegyekért. A Tiszta férfiúságot játszó hipermozi negyedik napon ki sem nyitott, egyelőre a konzervgyár bérelte ki raktárnak. Persze, csak ideiglenesen, mert szó van róla, hogy ankétokat fognak rendezni benne, szakemberek, és megvitatják, miért nem járunk moziba, úgy, mint régen.

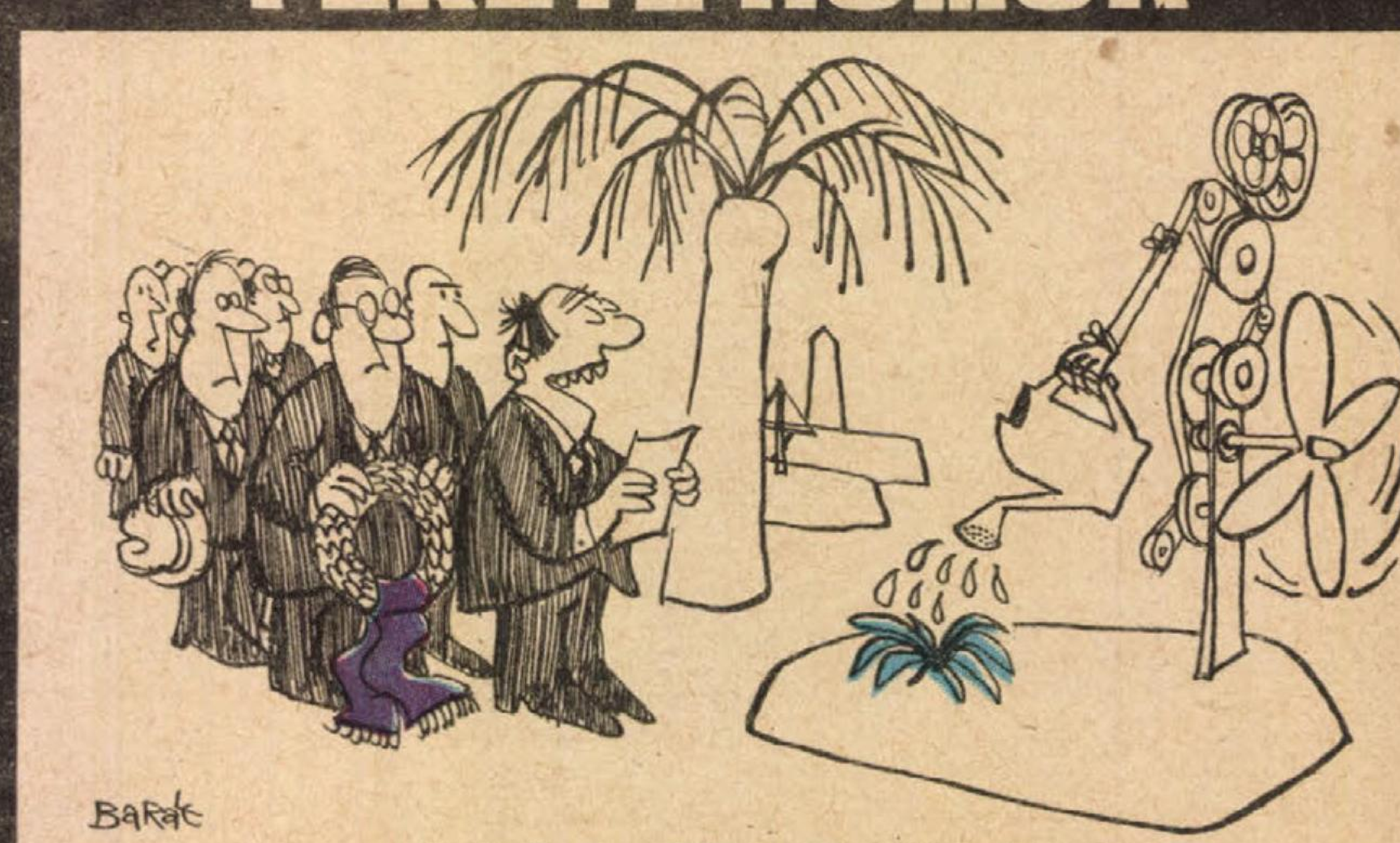
Somogyi Pál

SZOMORÚ VASÁRNAP

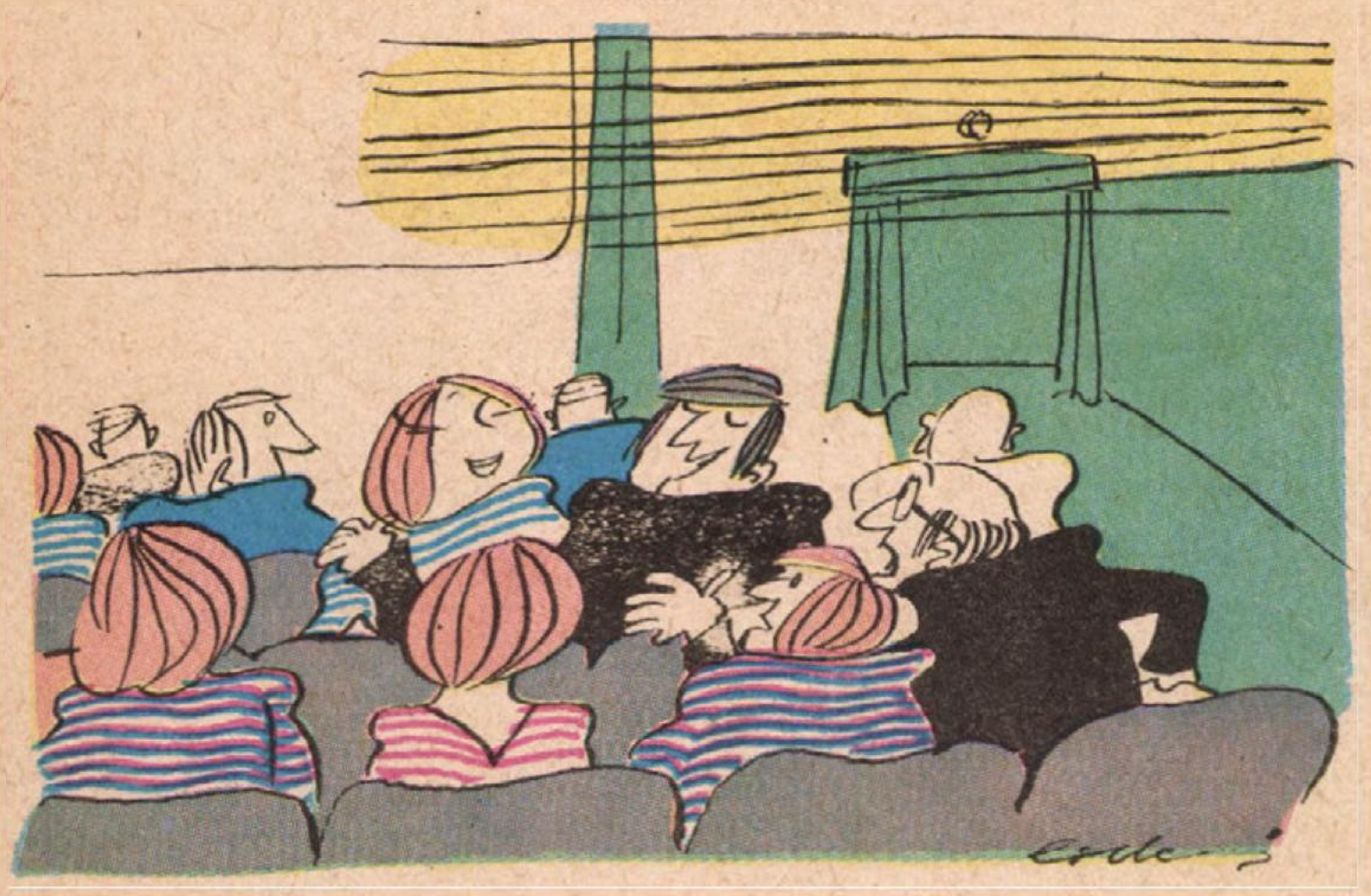
– Akkor most mutassa meg a tartalék izzólámpakészletét!

FEKETE HUMOR

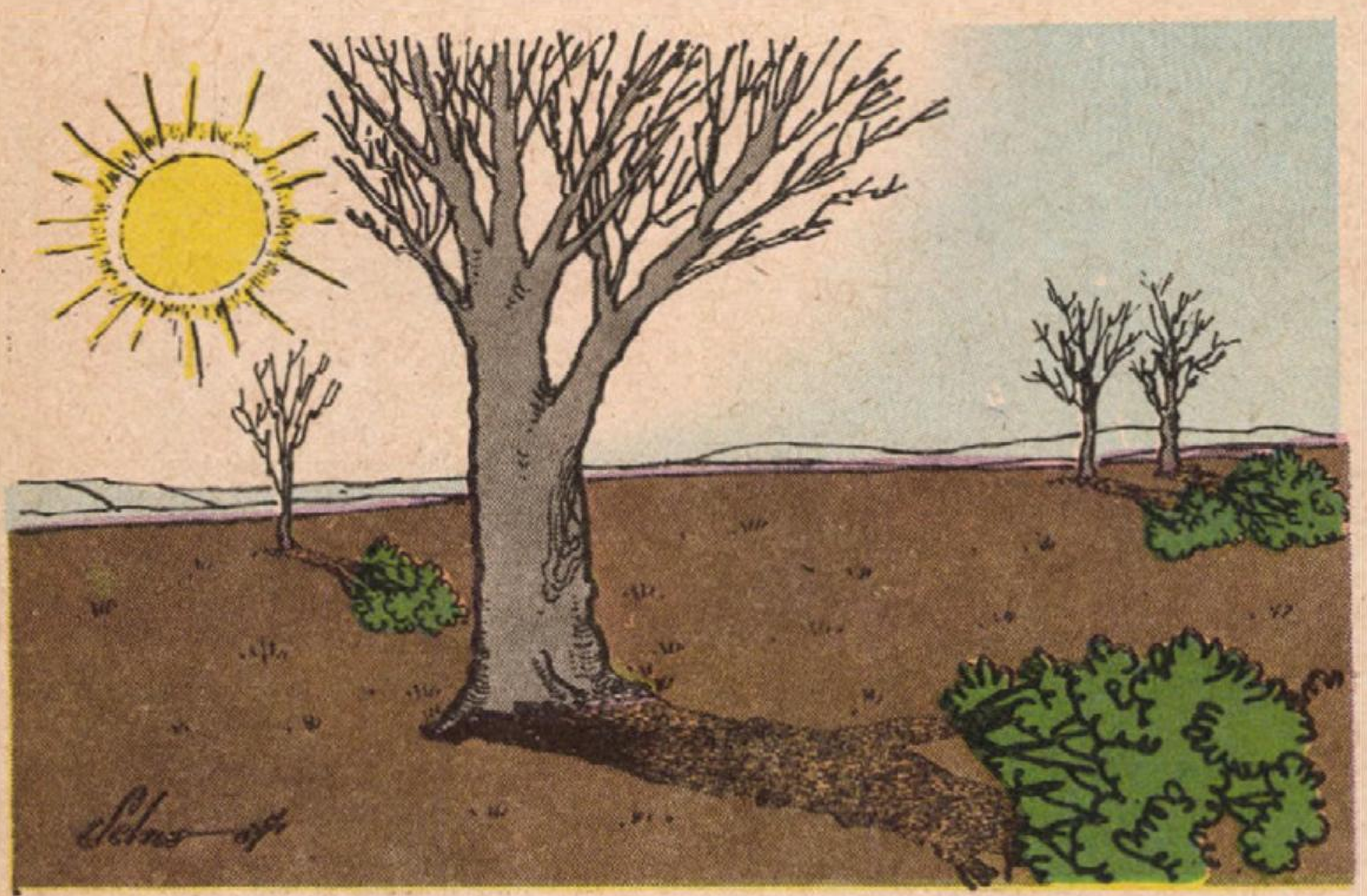
– Életedben mellőzött feltaláló voltál...

MOZIBAN

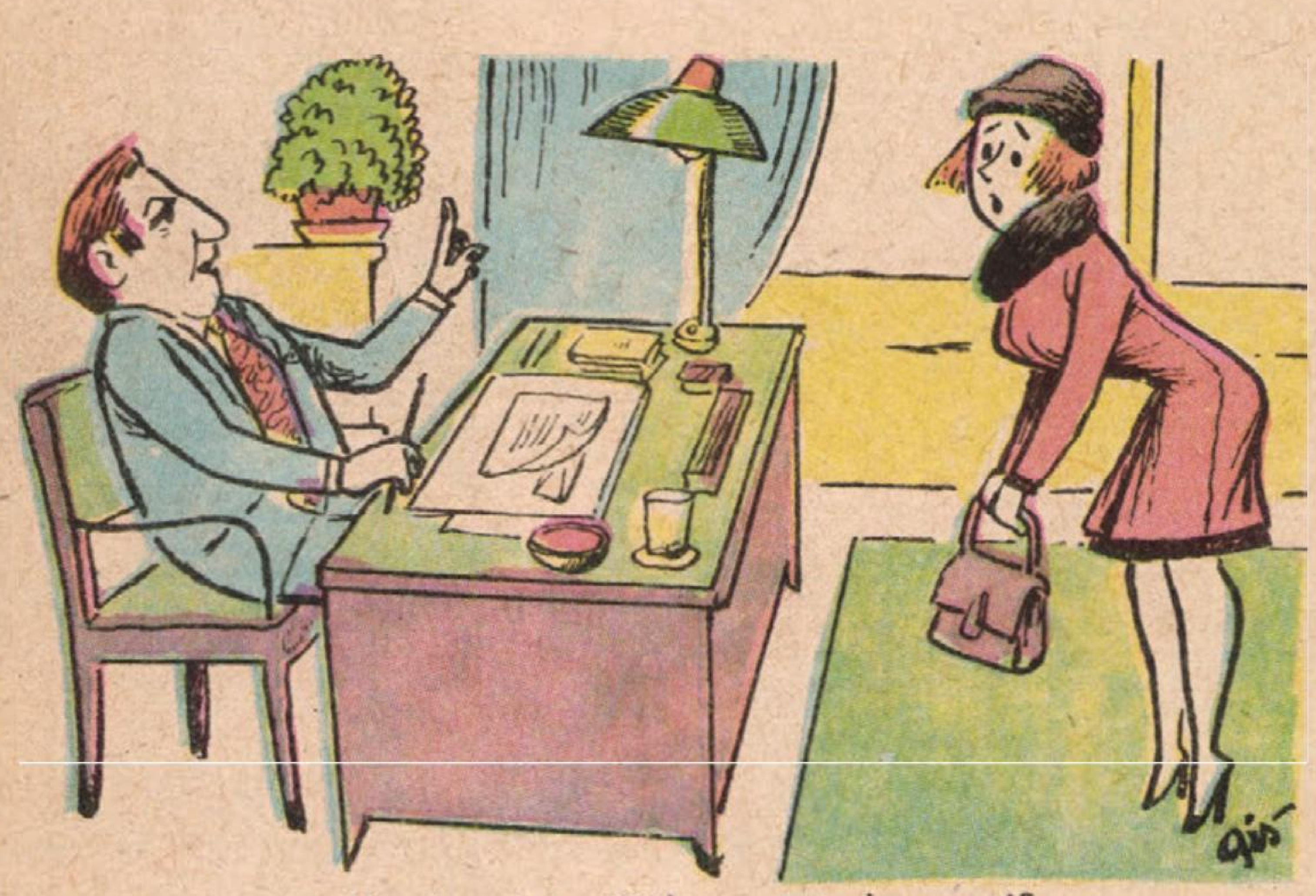

– Miért nem otthon mondja el a véleményét?
– Otthon a tévét szidjuk.

TAVASZVÁRÁS

NŐNEK A KÖVETELMÉNYEK

– Na és tripla Rittbergert tud ugrani?

Futballdöntő. Kilencéves gyerek érkezik meghívóval és jeggyel. A jegyszedő megnézi és megkérdi:

— Te vagy a tanácselnök fia?

— Igen.

— És a papád hol van?

— Otthon keresi a jegyét.

SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959
Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI Budapest V., József nádor tér 1. 1900) közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft, negyedévre 36 Ft
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
79.2308/2-11 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: Bolgár Imre
Index: 25 504
ISSN 0134–0611

KÉT SOR KERESTETIK

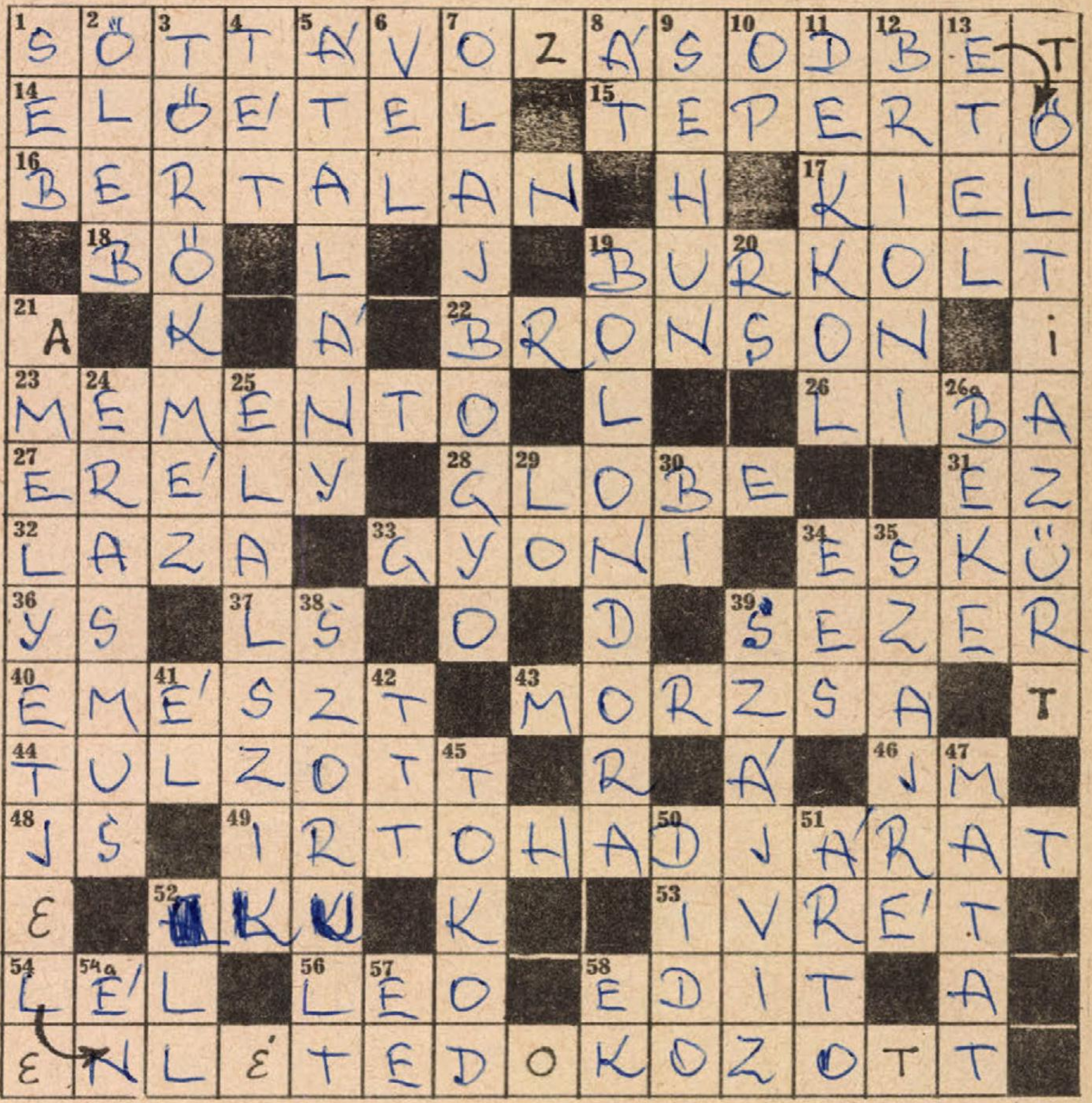
„Egy tétovázó távozandóhoz" című bökversében írta Hollós Korvin Lajos: „Tűnj el nyugodtan, nem lesz semmi zűr — Mi túléljük s a föld tovább mozog..." A versike második és harmadik sora rejtvényünk vízszintes 1 és függőleges 21 soraiban található. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb március 19-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

14. A díszebéd első fogása
15. Olcsó és kedvelt eledel népies neve
16. Férfinév (egyike a 12 apostolnak)
17. Kikötőváros az NSZK-ban
18. Nem szűk
19. Az áremelések egy része
22. Amerikai filmsztár (Charles)
23. Valami fontos dologra (ügyre) emlékeztető jel
26. Közmondásosan buta állat
27. A szigorú ember tulajdonsága
28. Shakespeare színháza volt
31. Mutatószó
32. A felületes ellenőrzés
33. Haladó szellemű magyar költő (Géza, 1884—1917)
34. Ünnepélyes kijelentés, fogadalom
36. Y. S.
37. L. S.
39. Fordítva: az ilyen banda zenekar
40. A gyomor „teszi"
43. Apró kenyérmaradék
44. Ami meghaladja a természetes határait
46. Legnépszerűbb írónk monogramja
48. J. S.
49. A teljes elpusztítást célzó hadművelet
52. A-val: vita az árról
53. Nyomtatvány alakja
54. Ősmagyar vezér
56. Több pápa neve volt
58. Női név

FÜGGŐLEGES

1. Sérülés
2. Kedvtelésből tartott kutya
3. Szivacsos, nyúlós édesség
4. A fogadás összege
5. Valamilyen szolgáltatásért rendszeresen fizetett összeg
6. Rag
7. Egy délszaki fa termése (borkorcsolyának is kitűnő)
8. Igekötő
9. Sehol — népiesen
10. Rövidítés zenei műveken
11. Valahol megbújik, lapul
12. Üdülősziget a jugoszláv partok közelében
13. Női név
19. Akire rájön, azzal nem lehet szót érteni
20. R. S.
24. Az európai humanizmus kiemelkedő alakja (15—16. század)
25. Álomba merül
26a. Nagy matematikusaink egyike volt (Manó)
29. Állat
30. A bizmut vegyjele
34. Fordított német tenger
35. Lopott holmi, zsákmány (az alvilág nyelvén)
38. Az ilyen helyzet nem kellemes
39. Főleg reggel használatos folyadék
41. Nem halt meg
42. Azonos betűk
45. Helység Komárom megyében (bányászat!)
47. Kutat, keresgél, motoz
50. A monda szerint Karthágó alapítója
51. Az ilyen szándék elítélendő
52. Azonos betűk
54a. Csekélységem
57. A függ. 26a egynemű betűi
58. E. K.

KÉRDEZ A GYEREK

című keresztrejtvényünk megfejtése:

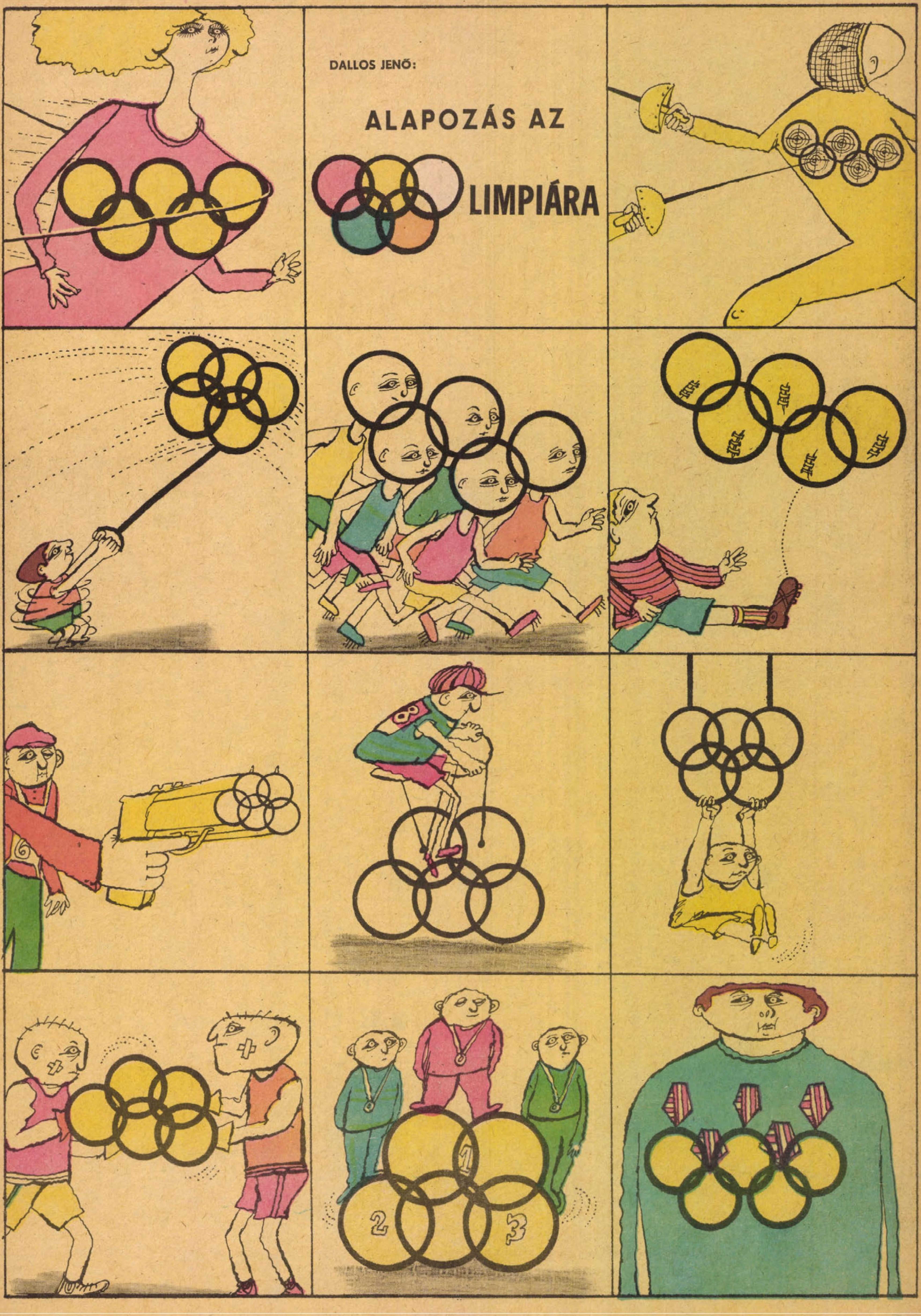
— Mondd papa, mind itt marad, vagy kiválasztásra küldték őket?

200—200 forintot nyert:

Tarjáni Ilona, Martfű, Szolnoki u. 7. 5435
Gracza Ferencné, Miskolc, Baross G. u. 4. 3527
Czékus Mihályné, Hódmezővásárhely, Rudnay Gy. u. 22. 6800

A nyereményeket postán küldjük el.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

DALLOS JENŐ:
ALAPOZÁS AZ OLIMPIÁRA